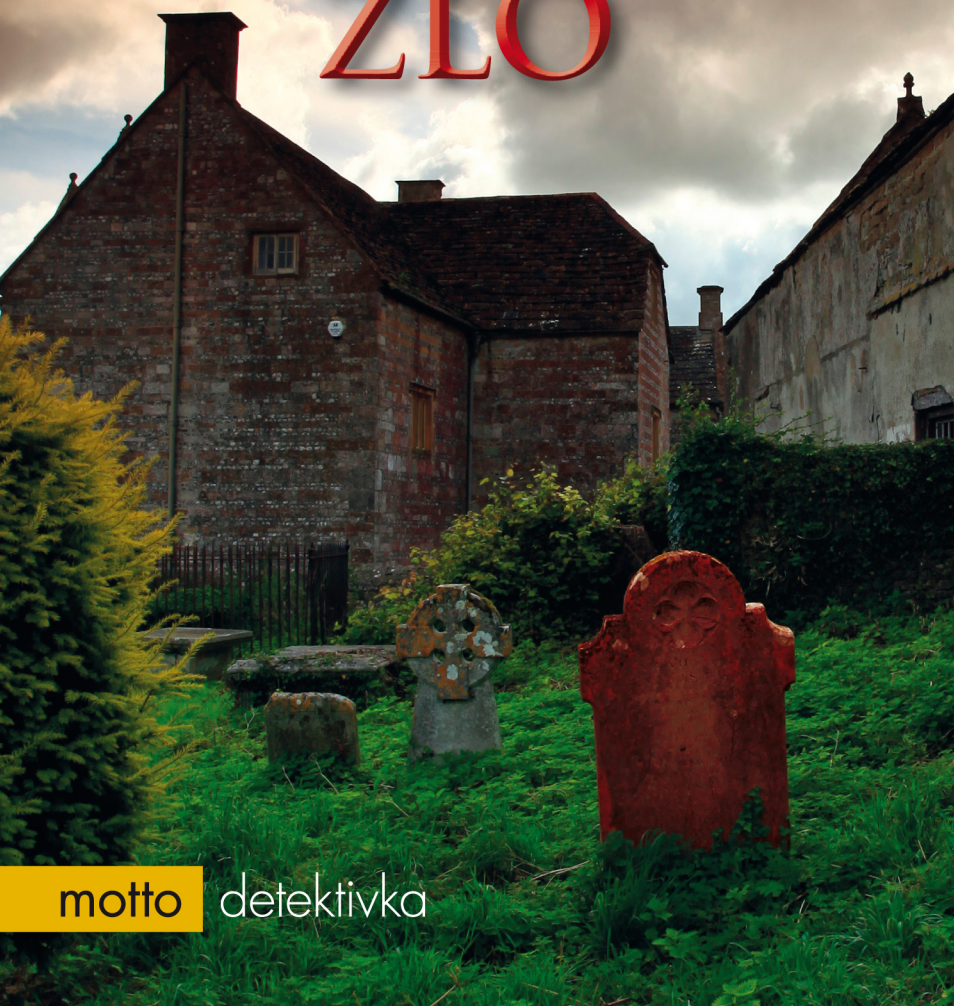

ANN GRANGER

PŘÍPAD MITCHELLOVÉ A MARKBYHO

NEKLIDNÉ ZLO

motto detektivka

motto

V detektivní sérii s Alanem Markbym a Meredith Mitchellovou zatím v nakladatelství Motto vyšlo:

Pohřben zaživa
Na to vem jed
Čas pro vraždu
Vražda mezi námi
Kdo jinému jámu kopá
Skvělé místo pro smrt
Květiny na jeho pohřeb
Svíčka za mrtvého
Dotek smrtelnosti
Poslední slova
Zavolej smrt znovu
Pod těmito kameny
Stíny vraždy

ANN
GRANGER

NEKLIDNÉ
ZLO

Praha 2016

Přeložila Zdeňka Zvěřinová

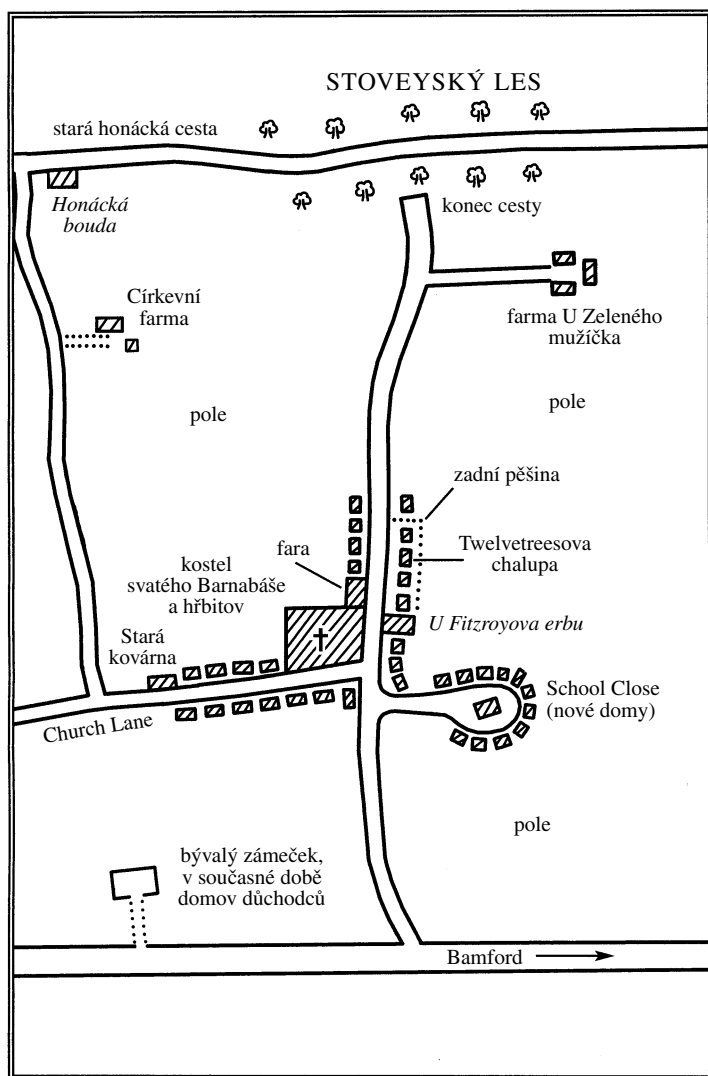
Copyright © Ann Granger 2002
Translation © Zdeňka Zvěřinová, 2016

ISBN 978-80-267-0578-9

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji zubnímu specialistovi Timu Bucklandovi
za odborné rady a pomoc v otázkách týkajících
se chrupu v této i předchozí knize.

Mapa Lower Stovey

PRVNÍ ČÁST

1. KAPITOLA

Hostinec nesl název *Honácká bouda*. Vybledlý vývěsní štít zobrazující stádo ovcí a postavu v haleně se s monotónním skřípáním pohupoval sem a tam. Namalované ovce byly buď nepřírozeně velké, nebo byl ovčák příliš malý, podle toho, jak se na to člověk díval. Guy Morgan si ceduli moc dlouho neprohližel, shodil batoh z ramen a s úlevným povzdechem se narovnal. O kamennou zídku bylo opřeno několik jízdnicích kol. Nebyl první, kdo se tu zastavil na polední pauzu.

Dnes toho moc neušel, ale počasí podryvalo jeho odhodlání a přispívalo k nepříjemnému pocitu, že má nohy z olova. Prach, který mu vnikal do nosu, mu vysušoval hrdlo a vyvolával nesnesitelnou žízeň. Stejný vítr si teď pohrával s vývěsní cedulí. Duben bývá normálně obdobím bouřek, přeháněk a poryvů větru střídajících se s chvílemi slunečního svitu. Ale tohle proudění jižního vzduchu, jemuž se v evropských zemích přezdívá všelijak a příkládá se mu vina za spoustu nemocí od celkové únavy až po deprese, bylo odlišné. Tady na zvlněných cotswoldských kopcích nemělo co pohledávat. Bylo to dítě pouště, které se stočilo špatným směrem, a když se prohnalo Středozemím a Evropou, čtyřadvacet hodin pustošilo anglický venkov stejně nevypočitatelně a nelítostně jako příslušník berberského kmene.

Ptáci vysoko na obloze se snažili udržet směr proti svévolným vzdušným poryvům. Guye ten vichr sužoval už od časného rána, kdy vyrazil na cestu, cuchal mu vlasy

a nepříjemně mu bičoval obličej teplým suchým vzduchem. S radostnou vyhlídkou, že se od těch muk na hodinku osvobodí, otevřel dveře.

Ocitl se v dlouhé místnosti s nízkým stropem, která se táhla podél celé budovy z jedné strany na druhou. Byla přepažena sádkartonovou stěnou s jedním vchodem mezi masivními dubovými svislými trámy. Guy předpokládal, že kdysi působil ten prostor mnohem formálněji. Za vstupem vpravo odpočívali cyklisté. Choulili se nad malými stoly, pili podivně vyhlížející tekutinu a pořádali vysoce energetické svačinky. Guy proti takovým lidem nic neměl, ale na těchto zastávkách, kde se často potkávali, se jim raději vyhýbal. Vypadali jako predátoři v početných smečkách, lidští chrti, kteří se kolem prohánějí shrbení nad říditky v mimořádně nepřírozených pozicích. Nohy a trupy měli obepnuté přiléhavou lycrou a holeně lesklé a hladké. Někteří nosili čepice s kšiltem zvednutým vzhůru. V myšlenkách se zřejmě nevypořádávali pouze s touto prašnou venkovskou cestou, ale s pyrenejským průsmykem. Guy poctivě přiznával, že na něj pravděpodobně pohlížejí jako na burana v pevných botách, který odmítá technologické vymoženosti a i na přelomu tisíciletí působí stejně staromódně jako venkovan v haleně na návěští hostince. Kývl na nejbližšího cyklistu, který jeho gesto opětoval, pak se přesunul dál a opřel se o bar. Před ním se objevil hostinský a přívětivě ho přivítal: „Dobrý den.“

„Dobrý,“ opáčil Guy. „Dám si velké pivo, a jestli můžu, kouknul bych se na jídelní lístek.“

„Samozřejmě že můžete.“ Hostinský vytáhl plastové desky.

Guy je otevřel a přečetl si seznam nabízených pokrmů. Na tradičně vyhlížející podnik na místě, kde lišky dávají dobrou noc, mu připadal poněkud složitý. Dokonce i obložená mísa se honosila sýrem Brie.

„Čedar nemáte?“ zeptal se.

„Klidně, jestli chcete,“ pokrčil hostinský rameny.

„Není tu napsaný.“

„Ale je, podívejte se, tady.“ Krátký silný ukazováček se zabodl do paty stránky, kde stálo: *Vybrané anglické sýry na požádání.*

„Jaké další anglické sýry máte?“

„Jen čedar.“ Hostinský káravě dodal: „Sezona teprve začíná.“

Guy se spokojil s čedarovou studenou mísou. Hostinský zavolal jeho objednávku do zadní místnosti a vrátil se k baru.

„Turista?“ zajímal se.

„Ano. Potřebuju si na pár dní odpočinout.“

„Jste tu sám?“

„Měl se mnou jet ještě jeden kolega, ale nakonec to musel odřeknout.“

„Jo, jasně.“ Hostinský našpulil rty. „Kam máte namířeno?“

„Do Bamfordu a odtamtud vlakem zpátky do Londýna.“

„Do Londýna? Snad budete mít štěstí.“

Guy si nebyl jistý, co to znamená. „Copak tam nic nejezdí?“ zeptal se.

„Jo, až se dostanete do Bamfordu, nějaký vlak chytňte. Ale než tam dojdete, budete promočený na kůži.“

„Celé dopoledne ani nekáplo,“ namítl Guy. „Jen hodně fouká.“

„Čeká nás změna počasí. Ve Walesu už prší a v Devonu hrozí povodně. Žene se to tímhle směrem. Viděl jsem to v telce.“

„V tom případě si budu muset pospíšit,“ utrousil Guy. Zjevná spokojenost hostinského mu začala lézt na nervy.

Dveře se otevřely a vešla další dvojice cyklistů. Hostinský Guye opustil a zamířil k nově příchozím. Na rozloučenou prohodil: „Měl jste jet na kole jako oni.“

Ze zadní místnosti se vynořila dívka se žvýkačkou v puse a s mísou v ruce. Přejela Guye hloubavým pohledem.

„Pro vás je ten obložený talíř?“

Převzal od ní svůj oběd a stáhl se do vzdáleného rohu, kde někdo nechal ležet bulvární plátek. Posadil se k jídlu, pivu a skandálům. Když se všemi třemi skoncoval, zpozoroval na novinovém archu stín a uvědomil si slabé teplo další lidské bytosti stojící poblíž. Jeho uši zachytily hlasitý nádech. Zvedl hlavu.

U stolu stála zase ta dívka se zastřeným nosovým hlasem. Zvědavým, zneklidňujícím způsobem ho sledovala. Napřáhla ruku k jeho talíři. Měla okousané nehty a na prostředníčku pravé ruky levný prstýnek. Guy se instinktivně napjal. Znal takový typ žen.

„Už jste dojedl?“ zeptala se.

„Ano, díky,“ přisvědčil.

Zvedla nádobí, ale místo aby odešla, zůstala stát, jako by tam zakořenila, s talířem v obou rukou.

„Turista?“

Podařilo se mu nevyštěknout: Copak to není vidět? Potvrdil to ale co nejuběžnějším tónem, aby ji odradil.

Jenže slabé náznaky na ni nezabíraly. „Jste tu sám?“

Vysvětlil to už hostinskému a ani ho nenapadlo opakovat to této lovkyni ještě jednou. Krátce přikývl, aniž jí poskytl uspokojení z pořádné odpovědi, která by udržela nevalnou konverzaci v chodu.

„Škoda,“ prohodila. „Když je člověk sám, není to žádná zábava. Nemá si s kým popovídat. Kde zůstanete na noc?“

„Ještě nevím,“ vyhnul se její pasti.

„V Lower Stovey pronajímají pokoje ve *Fitzroyově erbu*,“ navrhla.

„Doufám, že se dostanu o něco dál než do Lower Stovey.“

„To je směla,“ pronesla. „Bydlím tam.“

Guye zachránil hostinský, který k nim neohrabaně přikvačil a poručil: „No tak, Cheryl, jdi už. Nestůj tady a netlachej.“

„Třeba si dá nějaký zákusek,“ hájila se Cheryl a melodickým hlasem Guye informovala: „Máme jablečný nebo citronový koláč a zmrzlinu.“

Odmítl. „Musím vyrazit.“

„Jak chcete,“ utrousila a uraženě zamířila ke kuchyni.

Hostinský prohodil: „Zajímá se o všechno, co nosí kalhoty.“ Pomalu se přesunul zpátky k baru.

Až nyní si Guy všiml, že se hostinec vyprázdnil. Zůstal tu jako jediný host. Cyklisté se moudře vydali na dlouhou cestu. Provinile mrkl na hodinky. Taky by se měl odpočet. Popadl batoh a prošel dveřmi.

Venku vše naznačovalo, že se předpověď hostinského pravděpodobně vyplní. S Guyem cloumal silný vítr a šedý příkrov na obzoru oznamoval tlakovou níž šířící se směrem k východu. Vzdálené vrcholky zahaloval mlžný závoj. Guy, posílený a nevzdávající se optimistické naděje, že ho počasí nedostihne, přidal do kroku.

Dvacet minut to šlo dobře, i když se trmácel nahoru do kopce. Potom před něj do prachu dopadla velká kapka. Během několika posledních minut se obloha zbarvila došeda. Guy si položil batoh na zem a zašátral po mapě a pláštěnce. Rozhlédl se kolem sebe. Stále nezdolal vrchol, ale i tak měl odsud pěkný výhled na celé okolí. Kopce tvořily malebnou mozaiku proměnlivých odstínů zeleně, které byly i ve stínu dešťových mraků nad jeho hlavou oživeny zářivě žlutými skvrnami. Ovce a jehňata se shlukly do nepravidelných bílých hloučků a choulily se u kamenných stěn. I jeho oči pátraly po úkrytu. V dálce se nacházela nějaká farma, ale odhadoval to na nejméně půldruhou míli přes pole, takže to bylo příliš daleko. Mohl se vrátit do hostince, ale přičilo se mu jít zpátky stejnou

cestou, a navíc se nechtěl znovu setkat s tím samolibým hostinským. Nerad přiznával porážku.

Přejel prstem po tečkované čáře na mapě, která označovala starou honáckou cestu. Značně se lišila od moderních pruhů asfaltu křižujících zemi, vlastně to byla pouhá kamenitá stezka, ale vedla rovnou za nosem. Podle některých zdrojů ji vybudovali Římané – takovými činnostmi proslulí –, zatímco se jejich vojenské legie sunuly při dobývání Británie na sever. Jisté bylo jen to, že když byla tato oblast v minulosti zanesena do map, cesta byla označena za honáckou. Kdysi tu panoval čilý ruch – pasáci vodili dobytek do měst na porážku a venkované, ženoucí před sebou stáda ovcí a obtěžkáni košíky s ovocem a zeleninou, po ní chodili na trh a zase zpátky. Řady soumarů dopravovaly zboží do odlehlých vísek nebo vozily do města balíky vlny. Potom vlnářský průmysl zaznamenal pokles. Mnohá tržiště zmizela nebo přežila v nové podobě bez hospodářských zvířat. Honácká cesta už nebyla zapotřebí. Dnes ji využívali turisté jako Guy, cyklisté podobní těm, na které narazil v hospodě, a jezdci na koních.

Občas, k podráždění všech tří skupin, projela po hrboлатé cestě přes kopce burácející a pustošivá motorka. V nejširším bodě byla honácká stezka široká asi deset stop, ale na některých místech se zúžila natolik, že pohodlně prošli jen dva chodci.

Guy rozložil mapu. Vítr, zřejmě aby dokázal, že má stále dost sil, se do ní opřel a zacloumal s ní tak silně, že v ní nebylo možné číst a hrozilo, že Guyovi vylétne z rukou. Přidřepł si a rozložil ji na zem. Zatímco urovnával povrch dlaněmi, přímo doprostřed dopadla další dešťová kapka. Nejbližší vesnicí byla Lower Stovey, ale do ní to byly další dobré dvě míle a znamenalo by to, že by musel sejít z cesty. Navíc tam bydlela Cheryl. Nevěděl, odkdy dokdy pracuje, ale bylo pravděpodobné, že odpoledne bude mít volno, a Guy si nepřál znovu na ni natrefit.

Napadlo ho, jak se asi dostává do práce a zase zpátky, a mlhavě si vzpomněl na malý skútr zaparkovaný vedle hospody.

Bylo tu však další útočiště. Hned za hřebenem svahu pod sebou uvidí Stovevský les.

Chvatně složil mapu, přehnul ji a schoval zpátky do batohu. Přehodil si popruhy přes ramena a přes hlavu i batoh si přetáhl pláštěnku. Rozpršelo se, takže ho zrádná voda bodala do obličeje a do obnažených nohou. Tam, kde kapky dopadly, se vířil prach. Drobné loužičky se zvolna mísily jedna s druhou, jak vyprahlá zem tišila žízeň. Dešťové kapky se brzy promění v kaluže a ze země se stane bláto. Guy rychle vykročil.

Když došel na vrchol a začal po druhé straně scházet dolů k tmavému obrysu, který v krajině tvořil shluk stromů, zčistajasna prořízl oblohu oslepující blesk. Stejně jako když byl malý, začal si v hlavě počítat. *Jedna – dva – tři – čtyři – pět* – Ozvalo se hromové zadunění. Bylo to asi míli od něj. V obličeji pocítil náhlé teplo a pomyslel si, sakra, muselo to být ještě blíž!

Rozběhl se dolů ze svahu. Lidová moudrost tvrdí, že když se venku blýská, člověk by se neměl schovávat pod stromy. Guy doufal, že se to vztahuje pouze na osamocené solitéry v otevřené krajině. V lese je určitě jen nepatrná pravděpodobnost, že bude právě tvůj strom zasažen!

Čím rychleji se blížil, tím víc mu les připomínal černou, neproniknutelnou masu. Projel jím záchvěv pověřčivého strachu. Lesy jsou odjakživa místem, kde se má člověk bát, oblíbeným rejdištěm skřítků a čarodějnic, banditů a divokých zvířat. Teď ne, uklidňoval se Guy. Ne dnes ani v dnešní době, kdy jsme se od středověkých hrůz už osvobodili. Neexistují žádní skřítkové, čarodějnice a doufáme, že ani zloději...

„Sakra!“ vykřikl mimoděk. „Co je zas, krucinál, tohle?“

Něco, nějaké zvíře, leželo ve vysoké trávě na kraji lesa. Jakmile se Guy přiblížil, vstalo. Nejdřív se domníval, že je to velký pes, ale tmavá silueta psovi neodpovídala. Že by koza? Vyloučeno. Ne, byl to jelínek – mundžak. Guy se úlevou rozesmál. Mundžak, vyrušený jeho příchodem, zaběhl s ušima přitisknutýma k hlavě do stromoví.

Guy ho následoval. Pěšina, bývalá cesta, vedla mezi kmeny. Tato část lesa patřila státní lesní správě a byla osázena borovicemi. Po obou stranách se zvedal travnatý násep a za ním, ještě před úrovní stromů, se vinula hluboká strouha. Guy zahrnul vpravo, přešel ji a klopytl do šera – a sucha – mezi pluk rovných, uniformních kmenů.

Pod nohama ucítil pružný, měkký koberec borového jehličí. Ve vzduchu visela výrazná vůně pryskyřice připomínající kadidlo po mši. Panovalo tam ticho jako v katedrále, když přítomní tají dech a čekají na zjevení. Po mundžakovi se slehla zem. Guy neslyšel ani jeho, ani našlapování vlastních nohou. Kromě šumění dešťových kapek dopadajících na borové větve se v okolí neozývalo vůbec nic.

Mezi kmeny vedla pěšina a Guy se po ní automaticky vydal. Byla úzká, vyšlapaná zvěří, která tam pravidelně chodila, ne člověkem. Nevypočitatelně se klikatila tak, jak by to Římané nikdy neudělali, obcházela jeden strom zleva a druhý zprava, čímž nutila Guye ke krokům, které si ve svých představách spojoval s country tanci. Občas jeho uši zachytily ve větvích nad hlavou krátký šelest, za který nemohl děst. Že by holub anebo datel? I ptáci drželi tichou stráž a čekali, až přestane pršet a život se znovu vrátí k normálu.

Najednou se před ním vynořila nějaká paseka. Ze zvědavosti k ní zamířil, jen aby zjistil, jak skutečně vypadá, ne aby tam vstoupil a nechal se zmáčet deštěm. Na kraji se zastavil.

Stál na vršku jakéhosi náspu. Před ním se terén prudce svažoval a dole bujela spleť ostružiní, kopřiv, šťovíku, kerblíku a rozmanitých náletů, které rašily ze semen, jež sem zavál vítr, přinesla vysoká, zvířata vyloučila trusem nebo je tu upustili ptáci. Za tím vším se zvedal další násyp, takže výsledek budil dojem obrovského hlubokého talíře. Guy stojící u první řady borovic, které tu oblast ohraničovaly, si pomyslel, že zde krajina vytvořila přírodní amfiteátr. Neměl by se podívat, jaká představení se tu odehrávají? Zvědavý na původ tohoto podivuhodného valu popošel blíž. Prozkoumat to místo by byl zajímavý archeologický počín. Až se dostane domů, podívá se do knihovny a zjistí, jestli si ho už někdo všiml a zda má pro jeho vznik nějakou teorii.

Přestávalo přšet a Guyova zvědavost převážila nad počátečním instinktem zůstat v suchu. Začal se prodírat dolů ze svahu. Musel dávat velký pozor, poněvadž půda mu ujížděla pod nohama a vyčnívající kořeny stromů tvořily zrádné nástrahy. Kopřivy ho zlomyslně pálily do nahých holení a ostružiní se zachytávalo o nechráněnou pokožku a způsobovalo mu bolestivé škrábance. Jako by se proti němu coby vetřelci příroda spikla a vyháněla ho pryč.

Tady se ukrýval ten mundžak, ačkoli ho Guy neviděl. Nyní ho zvíře spatřilo nebo ucítilo, bez varování se vyřítilo ze změti porostu, vyrazilo do svahu na opačné straně paseky a ztratilo se mezi stromy. Guy polekaně couvl, uklouzl a ucítil, jak se mu zem hýbe pod nohama.

Padal, dál a dál se řítil pichlavým ostružiním a marně šátral, čeho by se zachytil. Skončil vleže na bříše s obličejem zabořeným v hnijící vegetaci. Odporně to tam páchlo stojatou vodou, která se v kotlině usazovala. Opatrně se pohnul a kousek po kousku kontroloval, jestli si něco nezlomil nebo nevykloubil. Zdálo se, že to přežil bez úhony. Měl štěstí, budou ho jen bolet záda od toho, jak mu do nich při pádu narážel batoh.

Vstal a otočil se, aby se vrátil na cestu, kterou přišel. Potom si všiml, že jak se kutálel ze svahu, poničil propletenou zeleň zakrývající vchod do zvířecího brlohu po straně náspu. Na králičí noru je moc velký, pomyslel si. Možná je to doupě lišky, nebo dokonce jezevce. Klekl si, odhrnul několik šlahounů a nakoukl dovnitř. Do nosu mu zavanul zatuchlý, páchnoucí vzduch. „Fuj!“ ušklíbl se a chystal se odtáhnout hlavu, když jeho oči padly na nějaký předmět u ústí nory.

Guy se na něj chvíli upřeně díval. Pak ho zvedl, pečlivě si ho prohlédl, tiše hvízdal a jemně ho položil zpátky na zem. Posadil se, sundal si pláštěnku, shodil batoh z ramen a zalovil v něm, dokud nenašel baterku. Potom si znovu lehl na břicho, a aniž dbal popálenin od kopřiv a k sobě přicházejících pohmožděnin, opatrně nasměroval paprsek světla do podzemní chodby. Prohlubeň se táhla dozadu mezi pokroucenými kořeny a pak zahýbala doprava. Světlo jasně ozářilo hrstku předmětů rozličného tvaru i velikostí nahromaděných bez ladu a skladu poblíž vchodu.

Guy položil baterku, sáhl co nejdál a šátral prsty, dokud nenarazil na něco malého a suchého. Obličej tiskl k vlhké, zatuchlé půdě a hlína se mu dostala do vlasů i do očí, ale nevšímal si toho. Konečně vytáhl ven všechno, nač dosáhl. Předměty měly zažloutlou hnědavou barvu a zdálo se, že tam ležely už nějakou dobu. Některé byly polámané a pár jich jevilo známky ohlodání, ale stopy zubů byly staré. Guy neměl nejmenší pochyby o tom, co to je. Byly to lidské kosti.

Když ho konečně uspokojilo, že posbíral vše, co mohl, vytáhl mobilní telefon, aby zavolal na tísňovou linku. Displej ho škodolibě informoval, že tu není žádný signál. Tiše zaklel. Ocítl se na mrtvém bodě. Byla to sice nešťastná fráze, nicméně výstižná.

Pátral v batohu po něčem, do čeho by kosti zabalil. Jediný papír, který s sebou měl, byla mapa, ale obětoval ji.

Potom vylezl nahoru na násep, vrátil se po srnčí stezce k hlavní polní cestě a doplahočil se mezi stromy na okraj lesa, odkud znovu zkusil zatelefonovat. Tentokrát uspěl.

„Kam chcete přepojit?“ zeptal se ho hlas.

„Na policii,“ odpověděl Guy. Záchranka už pro majitele těch kostí nic udělat nemohla.

Spojili ho. Udal své jméno a adresu, vysvětlil, že je na pěší túře a po pádu ze svahu našel lidské ostatky.

Jiný hlas, znějící neosobně a trochu unaveně, se ho zeptal, kde přesně je. Odpověděl, že ve Stoveyském lese nebo kousek od něj.

„Ty kosti, pane,“ zjišťoval dotyčný. „Říkáte, že jste přes ně zakopl a upadl?“

„Ne,“ opravil ho Guy. „Upadl jsem a přitom polámal kopřivy, které zakrývaly vchod do nory.“

„Do nory?“ opakoval hlas. „Takže to nejspíš budou zvířecí kosti, nemyslíte?“

„Ne, nemyslím,“ odsekl Guy. „Kdybych si to myslel, tak bych vám nevolal.“

„Lidi se často domnívají, že našli lidské kosti,“ chlácholil ho hlas v telefonu. „Ale skoro vždycky je to zvíře, které si liška dala k obědu. Jsou hodně malé jako králíci?“

„Ne!“ vyštěkl Guy. Začínal mít dojem, že nepříjemnější samolibý tón ještě neslyšel. „Některé jsou poškozené, jiné nekompletní a hodně jich chybí. Ale je tu klíčící kost, úlomky dvou žeber, tři nebo čtyři obratle, značně okoušaná holenní kost a celá spodní čelist, v níž stále vězí většina zubů. Chrup nese známky dentistického zásahu, což by vám mohlo pomoci. Zbytek lebky bohužel chybí, ale pochopitelně může být hlouběji v té podzemní chodbě.“

Nastalo ticho. Guy se domníval, že slyší, jak osoba na druhém konci s někým hovoří. Pak se ozval nový hlas, hlubší a autoritativnější. Ten už aspoň nezněl samolibě. Zněl podezřívavě.

„To myslíte vážně, pane?“

„Naprosto!“ Guy zjišťoval, že jen těžko potlačuje pocit marnosti. „Volám vám jen proto, abych věděl, co mám teď udělat. Mám ty kosti přinést na nejbližší policejní stanici, nebo počkat, až sem někoho pošlete? Přesto nevím, jak se sem dostanete,“ přiznal. „Jsem na staré honácké cestě.“

„Určitě bychom se tam nějak dopravili, ale chápejte, že nechceme vyjíždět za falešnou stopou. Z ničeho vás neobviňuju, pane, ale můžete se plést. Ty dentistické zásahy, jak jste je popsal, můžou být jen změna barvy. Staré kosti získávají zvláštní odstín. Takže co vás vede k domněnce, že jsou skutečně lidské?“

„Co mě k té domněnce vede?“ zaskučel Guy. „Kolikrát vám to mám opakovat? Zkrátka je poznávám!“

„To by moc lidí nedokázalo, pane. Jak si můžete být tak jistý?“

„Protože,“ vydechl Guy ztěžka, „*jsm doktor!*“

„Tak už jsme tady,“ prohlásil Alan Markby ve snaze nedat na sobě znát znepokojení.

Meredith Mitchellová, která seděla v autě vedle něj, zalistovala v brožuře realitní agentury a našla požadovanou stránku.

„Bývalá fara,“ přečetla nahlas. „Z počátku devatenáctého století. Pět pokojů, tři přijímací salonky, kuchyň s kamennou dlažbou. Hospodářské přístavky. Nutná částečná rekonstrukce.“

Oba pohlédli na dům přes přední sklo.

„Hodně velká rekonstrukce,“ dodala pochybovačně.

„Je tam pěkná rozlehlá zahrada,“ mínil.

Vystoupili z auta a otevřeli vrzající bránu. Cesta, původně vysypaná šterkem, ale nyní skoro celá zarostlá plevelem a plná kaluží, vedla k překvapivě poškrábaným vstupním dveřím, které vypadaly, jako by si na nich někdo nebo něco vylévalo zlost. Markby zmáčkl zvonek.

Místo odpovědi se zevnitř ozval zuřivý štěkot. Bylo slyšet drápy cvakající na parketách a ženský hlas. Pak zřejmě došlo k nějaké potyčce. Nakonec v domě práskly dveře a za zvuků namáhavého sípání se hlavní vchod se zavržením otevřel.

Před nimi se objevila vysoká žena v tmavých vlněných punčocháčích a botách na nízkém podpatku. Neupravené šedé vlasy jí dosahovaly téměř k ramenům a hranaté obličejové rysy byly netknuté make-upem. Přesto jí na uších visely zřejmě podomácku vyrobené náušnice v podobě hroznů z barevných skleněných korálků.

Opřela se o rám dveří, upřeně se na Markbyho zadívala a ztěžka vydechla: „Roger.“

„Ne, jsem Alan Markby,“ opravil ji, vyvedený z míry. „Telefonoval jsem vám, abych si domluvil prohlídku.“

„Vím, kdo jste!“ odsekla. Konečně popadla dech a sundala ruku ze zárubně. „Myslela jsem svého psa, Rogera. Dělá virvál, ale jinak je to neškodný hlupáček. Neublížil by ani mouše. Hosty má rád, jen na ně skáče. Někomu to vadí, tak jsem ho radši zavřela.“ Ukázala na dveře, které pravděpodobně vedly do komory.

Na ten popud se za nimi ozvalo žalostné zavytí.

„Rogerovi se nelíbí, když ho vyčleňuju z okolního dění,“ pokračovala jeho panička. „Půjдете dál?“

Nejistě překročili práh. Roger kňučel a škrábal na dveře svého vězení, až zarachotily v pantech.

„Už je na mě moc velký,“ prohodila žena.

„Dům, nebo Roger?“ pošeptala Meredith uličnický Alanovi do ucha.

Naznačil jí, ať mlčí, ale jejich hostitelka ji naštěstí neslyšela.

„Nemůžu si dovolit náležitou údržbu. Z toho důvodu ho prodávám, proto je tak levný.“

Markby, který znal kupní cenu, se pokusil zakrýt skepsi a zdvořile se zeptal: „Jste paní Scottová?“

„Samozřejmě že ano. To ale nemůžete vědět, vidíte? Klidně bych mohla být třeba hospodyně. Jenže to nejsem!“ Překvapivě hlubokým hlasem se zasmála.

Markby znovu zachytil Meredithin pohled a vyměnili si kradmý úsměv. Paní Scottová před nimi rázovala, až se její dlouhá, volná sukně pohupovala ze strany na stranu. Měla na sobě ručně pletený svetr. Markby přemítal, jestli ho někdo vytvořil, aniž měl patřičný pletací vzor. Na podobné záležitosti nebyl odborník, ale ten oděv působil dojmem bizarní improvizace. Tvořily ho růžové, námořnickky modré a oranžové pruhy. Na některých místech končila barva uprostřed řady a další navazovala, jako by pletařce došla vlna. Přední i zadní díl měl čtvercový tvar a trubkovité rukávy bez manžet k nim byly přišité neumělym raglánovým stylem. Vzhledem k tomuto úboru a náušnicím z korálků působila paní Scottová velice svérázně.

„Tohle je hlavní obývací pokoj,“ prohlásila a otevřela dveře. Ustoupila stranou, aby mohli vstoupit.

Prostornou místnost zdobily půvabné stropní římsy, ale bylo zřejmé, že tu už léta nikdo nemaloval. Kdysi zřejmě bílý nátěr na dveřích byl zažloutlý a kolem kliky ho hyzdila tmavá, umaštěná skvrna. I výplň byla poškrábaná. Všude ležela silná vrstva prachu. Na stole byl rozložený pěkný starožitný stříbrný servis zčernalý nedostatečnou údržbou. Stará pohovka se vzdouvala na špatných místech, trochu jako paní Scottová, a z děravé látky vykukovaly drsné koňské žíně. Na všem lpěly psí chlupy. Roger tu zanechal svou stopu. Vzduch čpěl zatuchlinou smísenou s pachem kynutého těsta a mokré vlny.

„Máte tu ústřední topení,“ podotkl Alan a pochybovačně se zadíval na obrovský starodávný radiátor.

„Měli jsme, ale nefunguje,“ vysvětlila mu paní Scottová upřímně. „Chce to nový kotel.“

Ostatní místnosti byly v podobném stavu. Malá, sešlá místnůstka, kterou paní Scottová velkolepě nazvala „pra-

covnou“, byla přeplněná zaprášeným viktoriánským nábytkem, který byl zřejmě zčásti přinesen z jiné části domu a zde pouze uskladněn. Meredith, kterou knihy vždy zajímaly, se přitočila k prosklené dubové knihovně, napěchované v kůži vázanými svazky. Markby nad její sehnutou postavou krátce přelétl očima po hřbetech. Většinou to zřejmě byly teologické rozpravy. Jen spodní police byla věnována souboru *Historie všech hrabství za vlády královny Viktorie* a tlusté knize nazvané *Člověk a mýty – odkaz minulosti*. Na protější zdi visel nad dubovým stolem kříž z ebenového dřeva a mosazi. Na stole se válel plánovací diář pokrytý bílým prachem a na ošumělém váčku na tabák spočívala stará fajfka z šípkového kořene. V místnosti bylo stále cítit slabý dým, který nábytek řadu let pohlcoval. Alanu Markbymu přeběhl mráz po zádech, jako by se ho dotkla přízračná ruka. Panebože, pomyslel si, je to tu úplně stejné. Jako kdysi.

„Teď už tuhle místnost nepoužíváte?“ zeptal se mimoděk.

„Zůstala tak, jak ji opustil,“ odpověděla paní Scottová.

„Ano, to ano,“ přisvědčil. Uvědomil si, že po něm Meredith střelila rychlým překvapeným pohledem. Měl jí to vysvětlit dřív, než sem přijeli. Teď musí zdůvodnění počkat.

Obrovská kuchyň neměla dostatečný přísun světla a vnitřnímu vybavení vévodila stará zrezivělá kamna a plynový sporák pocákaný tukem. V patře se někdo, bohužel bez jakéhokoli malířského nadání, pokusil oživit ložnici pána domu velkorysým použitím blankytně modré barvy.

„Tohle je hezký pokoj,“ pochlubila se paní Scottová. „Je z něj pěkný výhled na Stoveyský les. Pojdte se podívat.“

Následovali ji k oknu, které s použitím značného úsilí vytáhla nahoru. „Jdou trochu ztuha, většinou.“

Vyhlédli ven. Uviděli silnici, která protínala vesnici a vinula se k vzdálenému tmavému lesu.

„Ta silnice nikam nevede,“ oznámila jim paní Scottová, „takže tu není žádný dopravní ruch. V celé vesnici je příjemný klid. Nejezdí sem nikdo cizí, leda obchodně. Je to oblíbené místo k rekreaci. Když skončí víkend, skoro tu nepotkáte auto. Teda! Teď vypadám jako lhářka, vidíte?“

Zatímco mluvila, přičítal se nějaký vůz, a ne jen tak ledajaký. Byl na něm nápis *Policie*. Prodrkotal kolem, jako by si jeho posádka nebyla jistá, kam vlastně jede. Markby se vyklonil, jak jen to šlo, a díval se za ním, jak míří k lesu.

„Co tu chtějí poldové?“ zamračila se paní Scottová. „Že by někdo střílel v lese z brokovnice? Nic jsem neslyšela. A stejně by mířil jenom na holuby. To nemusí dělat policii starosti. Nebo tam někdo pytláčil?“

„Alane?“ Meredith se dotkla jeho paže.

Zamyšleně vtáhl hlavu dovnitř. „Co? Ach ano, může jít o cokoli. Měli bychom se podívat ještě někam, paní Scottová?“

„Jen dole do komory, kde je Roger.“

„Tu vynecháme,“ ohradil se Markby chvatně. „Nebude vám vadit, když se rozhlédneme po zahradě?“

„Poslužte si.“ Zjevně je nehodlala doprovodit.

Když kráčeli po cestě mezi zanedbanými květinovými záhony a zarostlými zeleninovými řádky, Meredith konečně položila otázku, která se vznášela na jejích rtech od návštěvy pracovny.

„Proč ses mi nezmínil, že jsi v tomhle domě už byl?“

Zaváhal. „Bylo to hodně dávno. Tehdy ještě sloužil jako fara a já šel navštívit faráře. Šlo o policejní záležitost, rutinní výsledky.“

„Nebyl to náhodou pan Scott?“

„Co? Ne, kdepak. Jmenoval se Pattinson.“

„Proto jsi chtěl, abychom se sem podívali? Protože ten dům znáš? Proč jsi mi to neřekl?“

„Neznám ho – a neviděl jsem ho pořádně ani tehdy. Zavedli mě jen do farářovy pracovny, a když jsme si popovídali, zase jsem šel. V dalších místnostech jsem vůbec nebyl.“ Po chvíli dodal: „Uvědomuju si, že je trochu zchátralý.“

Dělala, co mohla, aby působila optimističtěji, než jak se ve skutečnosti cítila. „Obývací pokoj je krásný, ale bude drahé ho vytopit. Vypadal líp, upraveněji, když jsi ho viděl před lety?“

„Už jsem ti řekl, že mě pustili jen do předsíně a do pracovny. Tehdy mi připadalo, že je všechno, jak má být, ale nevěnoval jsem tomu velkou pozornost. Vím naprosto jistě, že v pracovně už byla knihovna, stůl i kříž, ale všechno vypadalo naleštěné a čisté.“

„Ta žena je sice trochu potrhlá, ale milá.“

Markby se zastavil a obrátil se k Meredith. Rozcuchané hnědé vlasy jí padaly do obličeje. Ruce měla zastrčené v kapsách džín a špičkou sportovní boty nepřítomně postrkovala po zemi úlomek ozdobné římsy. Zlehka ji uchopil za předloktí. „Nemusíš se přetvařovat, připadám si pak provinile. Neměli jsme sem jezdit, vid’? Vím, že se ti tu nelíbí. Jen to řekni.“

„No – vlastně máš pravdu.“ Pohodila vlasy, uvolnila paže z jeho sevření a začala odpočítávat na prstech. „Topení nehřeje, okna nejdou otevřít a vsadím se, že bychom museli pozvat instalátéra, aby vyměnil celé potrubí. Naproti tomu tu jsou prostorné místnosti, půvabné dobové prvky jako například římsy a vím, že o takové zahradě jsi vždycky snil. Ale,“ vzdychla, „vesnice je hrozně malá a bez života. Promiň. Možná by se ti tu líbilo a já bych ráda řekla totéž, ale nemůžu. Zeptal ses na to sám,“ zakončila obranným tónem. Naklonila se k němu a konejšivě ho vzala za ruku. „Když budeme hledat dál, určitě správný dům najdeme.“

„A potom se vezmeme?“

„Ano, vezmeme se. Před ničím necouvám, Alane.“ Upírala na něj zpod husté ofiny znepokojený pohled.

„Dobře,“ přisvědčil a políbil ji. „Jen chci mít jistotu, že problémem nejsem já, ale ten dům.“

„Nejsi to ty. To stavení vypadá jako Draculův víkendový hrad.“

Zasmál se a vydali se zpátky k bráně.

„Rád bych věděl, co tu dělalo to policejní auto,“ zamyslel se.

„To tě určitě trápit nemusí, superintendante. Ví paní Scottová, že jsi polda?“

„Když jsem telefonoval, neřekl jsem jí to. Nevykládám to lidem na potkání! Nebývají z toho nijak nadšení.“

Nasedli zpátky do auta.

„Mohli bychom k tomu lesu zajet,“ prohodil Markby zkusmo, „a podívat se tam.“

„Na les, nebo na to, co tam policii přivedlo?“

„Na obojí.“

„Tak jed,“ vzdychla smířeně. „Je mi jasné, že dokud se to nedozvíš, nebudeš mít klid. Ale mě laskavě vynech. Já se půjdu podívat, jestli je otevřený kostel, a počkám tam na tebe. Až bude mít tvá dušička pokoj, vyzvedneš mě.“

2. KAPITOLA

Když se Markbyho auto přiblížilo k lesu, povrch silnice se ještě zhoršil. Z původní asfaltové vozovky zůstaly jen popraskané a zaplevelené zbytky bez krajnic. Drkotalo a otřásalo se uprostřed nad výmoly, které byly po odpoledním lijáku plné vody. Markby doufal, že se proti němu zčistajasna nevyřítí policejní vůz. Na některých místech se okolní kamenné zídky rozpadaly a na cestu se drolily miniaturní laviny žlutého písku a kamínků. Nikdo se je neobtěžoval odstranit. Asi sem lidi nejezdili autem. *Nikdy? Skoro nikdy.*

„*Jsem kapitán lodi Pinafore...*“, zabroukal si falešně úryvek ze známé operety. Nezáleželo na tom, protože stejně neměl hudební sluch. Mrzelo ho to. Rád by si hudbu užíval. Operety od Gilberta a Sullivana se mu líbily, ale spíš kvůli libretům než melodiím.

Zmlkl a vzpomínal na prohlídku domu. Skončila pozoruhodným fiaskem. Možná se měl Meredith předem zmínit, že už uvnitř byl. Ale stalo se to tak dávno a navíc viděl pouze jedinou místnost – klaustrofobickou pracovnu. Přesto to místo nepůsobilo nepřátelsky, spíš přívětivě. Farář Pattinson byl postarší muž, trochu nervózní a zmatený, ale na to, aby chránil své stádo oveček, byl bystrý dost. Markby se pamatoval, že tehdy ležela na stole otevřená kniha – tentýž tlustý svazek bájí, který zahlédl v knihovně i dnes. „Trochu se o takové věci zajímám,“ prohodil farář omluvně.

Když někdo bydlel v Lower Stovey, potřeboval mít nějakého koníčka, aby zabil dlouhé večery. Markby musel

přiznat, že je vesnice odříznuta od světa víc, než si vzpomínal. Nepohybovalo se mezi chalupami víc lidí, když tam před mnoha lety přijel? Z vesnické školy běžely domů děti. Před obchodem stály ženy a klevetily. V polorozpadlém přístřešku u domu někdo provozoval opravnu obuvi a koňských postrojů. Možná se to zchátralé stavení konečně zřítilo, poněvadž teď po něm nebylo ani stopy. Škola i obchod byly pryč, a nevyhnutelně i děti, protože mladé rodiny se kvůli nedostatečnému zázemí odstěhovaly. Tu oblast sice obývali chalupáři a prosperující páry se dvěma auty, které odtamtud každý den dojížděly do práce, ale jinak to byla pustina.

On a Meredith došli k dohodě. Najdou si dům a potom se vezmou. Alan v současné době vlastnil v Bamfordu viktoriánskou vilu a Meredith řadový domek. Zkoušeli bydlet společně u něj doma, ale nefungovalo to a Meredith byla skálopevně přesvědčená, že by to nedělalo dobrotu ani u ní. Její dům byl mnohem menší než ten jeho, takže by o sebe při každém pohybu zakopávali. Ano, zjevnou odpovědí bylo poohlédnout se po novém, ale kde najít takový, který by se líbil jim oběma? Zatím jich navštívili pět. Asi to nebylo moc, ale Markbyho to už odrazovalo. Proto upnul naděje na bývalou faru v Lower Stovey. Dnes ho však hned první pohled zbavil optimismu. Nedivil se, že se budova Meredith nelíbila. Jen by ji rád přestal tajně podezřívát, že její důvody tkví jinde než ve zjevných nedostacích nemovitosti. Mohla hrát o čas.

Přesvědčoval se, že je to nedůstojná myšlenka, a měl by ji pustit z hlavy. Bylo to absurdní. Přesto věděl, že v ní pomýšlení na svatbu vyvolává nervozitu. Trvalo velmi dlouho, než ji přesvědčil, aby odpověděla ano. Vzdychl. Toužil pouze po tom, aby spolu zašli na místní matriku a podepsali se do vyznačené kolonky. Nakonec přece jen souhlasila, že je ochotná udělat totéž. Zdržovalo je jen to, že stále nenacházeli žádný dům, ve kterém by chtěli žít.

Prudce zastavil a pohlédl přes čelní sklo. Vozovka zmizela. Nemělo by ho to tolik překvapovat. Už na hlavní silnici, u odbočky k Lower Stovey, varovala řidiče velká nápadná cedule s nápisem *Neprůjezdná cesta*. Ale to, jak náhle upravený povrch končil, bylo přesto ohromující. Vpředu se rozprostíral pruh hrubé trávy a branka. Za ní rostly stromy. Najednou měl v tomto tichu a poklidu pocit, že se dostal o desítky let zpátky. Byl tu před dvaceti, ne, dvaadvaceti lety. Opravdu to bylo tak dávno? Přesto se tu skoro nic nezměnilo. Nebylo nutné mít bujnou představivost, aby tmavá masa stromů působila strašidelně, a to dokonce i bez vzpomínek, které obrazotvornost dokreslovaly. Vybavoval si, jak tu stál poprvé, na úplně stejném místě, a díval se na stejnou scénu. Ta vzpomínka byla tak živá a křišťálově jasná, jako by se to stalo včera, a nezměnily se ani emoce, které tehdy cítil. Nikdy předtím ani potom se neocítl na žádném místě, které by nutilo právě jeho – praktického policistu, který v jistých ohledech zcela postrádal fantazii – věřit v čáry. V tomto případě však nešlo o lidumilná kouzla pohádkové víly a skleněné střevíčky, ale o temnou magii dávno zapomenutých časů a starých bohů.

Mezitím s děsivou rychlostí uplynula léta. Co ho to proboha posedlo, že se do Lower Stovey vrátil? Aby se podíval na nemovitost kvůli případné koupi? Nebo za to mohlo podvědomí, morbidní zvědavost či prastaré osudové vábení nevyřešeného případu? Když viděl, jak k lesu jede policejní auto, zrychlil se mu puls, pocítil lovecké vzrušení a ještě něco dalšího, pravděpodobně dychtivé očekávání, ba i naději. Naději, že dávné tajemství bude konečně odhaleno. Je možné, ptal se sám sebe, že by se Bramborový fantom po tak dlouhé době vrátil?

Pro Markbyho nebyla tato oblast cizí ani před dvaadvaceti lety. Znal starou honáckou cestu, dokonce ji coby

kluk s několika kamarády prozkoumal. Dobře věděl, že vede lesem. Ale vesnice Lower Stovey pro něj byla nová a přivedl ho sem až Bramborový fantom.

Tehdy Markby čerstvě povýšil na inspektora, takže byl ve stejné roli jako nyní jeho podřízený Dave Pearce. Jako Daveovi i jemu ta hodnost spočívala na bedrech nejspíše jako nový kabát. Horlivě se toužil vyznamenat a byl rozhodnut nedělat chyby. Jeho superintendant Pelham byl postarší muž všemi mastmi mazaný a nevrlý kvůli blížícímu se odchodu do důchodu.

„Není hanba se zmýlit,“ kázal Markbymu, „pokud se z toho poučíš. Jen kdybys dál dělal stejné chyby a nic si z toho nevzal, měl by ses sám sebe ptát, jestli sis svoje povolání vybral dobře.“

Jak se ukázalo, Markby se v uplynulých letech dopustil mnoha omylů, ale když se teď ohlížel zpátky, v tomto případě o žádném nevěděl. Jenže ačkoli se zachoval ve všem správně a podle předpisů, úspěch se nedostavil. Možná byl moc mladý a nezkušený, aby se odvážil upustit od zvyklostí a vydat se vlastní cestou. Vzdychl a v paměti se mu vynořila další vzpomínka.

Stejně jako nyní Dave byl Markby tou dobou čerstvě ženatý. Doufal, že Daveovo manželství vydrží déle než to jeho, a nejspíš tomu tak skutečně bude. Dave a Tessa jevili veškeré známky toho, že se k sobě jako pár hodí a počáteční bouřlivá léta překonají. Na rozdíl od nich se jemu a Rachel potopil člun prakticky při první vichřici.

Přesto se teď snažil oženit znovu a vzít si Meredith. Co ho přivedlo k domněnce, že i když poprvé tak neutěšeně selhal, podruhé si povede líp? Možná to byla pouze vzpomínka na superintendanta Pelhama a jeho zdravý selský rozum. Markby doufal, že se ze svých chyb poučil. A snad i v manželství platí, že cvičení dělá mistra.

Případ Stoveyského lesa a Bramborového fantoma byl první, který ve svém novém služebním postavení dostal.

„Uvidíme, jak si s tím poradíš, Alane,“ zaburácel Pelham. „Ale toho neřáda musíme chytit.“

Jenže ho k Markbyho obrovskému zděšení nechytili. Selhal u svého prvního případu. Bylo to osudové znamení? Naštěstí nebyl pověřivý, i když přemítal, jestli Stoveyský les, a nejen v případě Bramborového fantoma, nepronásleduje smůla. Možná proto se předtím nezmínil Meredith, že tu už byl. Vzpomínal na svou předchozí návštěvu s hořkostí, že ho přechytračil někdo mnohem prohanější, než byl on sám.

Kdykoli se za ta léta v duchu k tomu případu vrátil, jak se to čas od času navzdory veškeré snaze stávalo, utěšoval se, že k tomu došlo ještě předtím, než v identifikaci zločince způsobila zásadní převrat DNA. Ani se tehdy ještě neuchovávaly profily delikventů z jiné oblasti než z Londýna. Kdyby měl k dispozici tyto prostředky, které dnes každý považuje za samozřejmé, možná by pachatele dostal.

Bramborový fantom byl sériový násilník. Netušili, kolik měl obětí, protože jak už to v takových případech chodí, věděli jen o ženách, které se samy přihlásily. Před dvaadvaceti lety však vypovídaly mnohem zdráhavěji, poněvadž měly obavy z nepochopení policistů i společnosti, která často obviňovala spíš oběti než pachatele. „Co ji to napadlo, chodit do lesa sama?“ reagovali mnozí, když se doslechli o novém případě. Neochota ke spolupráci ze strany samotných vesničanů, kteří by měli nejvíc chtít, aby byl násilník dopaden, vyvolávala v Markbym pocity marnosti.

První oběť, o níž se policie dozvěděla, byla Mavis Cottorová, kterou ostatní popisovali jako „trochu jednoduchou“. Zjistit od ní, co se přihodilo, nebylo snadné. Měla omezený slovník a byla v šoku. Nebyla zvyklá odpovídat

na otázky jakéhokoli druhu a neuměla ani pořádně číst nebo psát. Konečně z ní po několika náročných výsledcích něco vytáhli. Vyšla se do lesa, protože na kraji rostly ostružiny. Obešla ho až na vzdálený konec a pak se rozhodla zkrátit si cestu napříč, protože to bylo nejrychlejší.

Nikoho neslyšela ani neviděla. Najednou jí někdo bez varování přehodil cosi přes hlavu, takže nemohla hýbat pažemi. Dokázala uvést jedinou podrobnost, a to byl výrazný pach hlíny. Zprvu tomu nevěnovali velkou pozornost, protože koneckonců ležela v lese na zemi, a tak se dalo očekávat, že ucítí půdu. Kdosi dokonce zpochybnil, zda se to všechno opravdu odehrálo tak, jak Mavis tvrdí, jako by naznačoval, že s pohlavním stykem souhlasila, ale později se polekala, a vymyslela si historku o pře-padení.

Markby však Mavis věřil, protože se domníval, že by nebyla schopná si něco takového vymyslet a později se toho držet. A rozhodně měla věrohodné odpovědi na jakékoli skeptické otázky (tedy když je z ní konečně vypáčili).

Proč se na místě, kde podle jejích slov ke znásilnění došlo, nenašla žádná látka ani pytel? Protože si ho pachatel odnesl s sebou. Tak proč ho neviděla, když utíkal? Protože jí přitlačil obličej do zetlelého listí a varoval ji, ať se nehýbe, jinak ji zabije. Měl chraplavý, podivně znějící hlas. Nepoznala ho. Zůstala tam nějakou dobu vyděšeně ležet, bůhví jak dlouho, než konečně sebrala odvalu zvednout hlavu. Když zjistila, že je sama, rozběhla se domů. Také jí ukradl náhrdelník. Byly to jen levné korálky navlečené na šňůrce, ale Mavis na ně byla hrdá, byla to její chloubka a plakala kvůli nim stejně jako kvůli ztracenému panenství – poněvadž důsledky toho druhého jí nedocházely. Nemohla korálky pouze ztratit, aniž si všimla, že se šňůrka přetrhla? Ne, trvala Mavis plačtivě

na svém. Stáhl jí ten náhrdelník, a když se šňůrka přetrhla, bolel ji z toho krk. Stopy na jejím hrdle to potvrzovaly. Přesto byla většina vesničanů z Lower Stovey toho názoru, že se ničemu z toho, co Mavis Cotterová říká, nedá věřit, protože to nemá a nikdy neměla v hlavě v pořádku. Jen dívčina matka stále proklašovala, že její dcera byla zneuctěna.

Druhé oběti, Jennifer Fernleyové, však věřit museli. Jennifer byla studentka a dychtivá turistka. Vydala se s kamarádkou na procházku do Bamfordu, ale přítelkyně si hned na začátku zvrtila kotník a musela se vrátit. Jennifer tedy šla dál sama. Procházela Stoveyským lesem po značené cestě, když se na ni někdo vrhl. Uslyšela za sebou rychlé kroky. Jak ten člověk utíkal? Nebyl to lehký atletický běh, spíš těžký těžkopádný dusot. Zčásti se obrátila, aby dotyčného viděla, ale zahlédla jen tmavý stín a potom jí přehodil přes hlavu něco jako pytel, čímž ji oslepil a znehybněl jí paže. Páchl zeminou. Po útoku jí přitlačil hlavu do ostružiní, takže pak měla obličej plný krvácejících škrábanců, a varoval ji, že jestli se hne, zabije ji. Měl drsný a nezvyklý hlas. A něco jí ukradl. Náramkové hodinky.

„Ten chlap je fetišista,“ utrousil starý pan Pelham, když mu to oznámili. „Bere svým obětem něco jako suvenýr. Pravděpodobně má doma krabici plnou cetek a večer je z ní vyndává a ohmatává.“

Tehdy Markby nadhodil, že to, co přehazuje obětem přes hlavu, může být podle pachu hlíny pytel na brambory. Novináři se toho chytili a od té doby nazývali násilníka Bramborovým fantomem. Nějaký vtipálek dokonce nakreslil skicu a připevnil ji na stěnu hlavní vyšetřovací místnosti. Zobrazovala bezhlavé oválné tělo s končetinami jako hůlky, očima, nosem a ústy uprostřed. Nahore tiskacími písmeny stálo: HLEDÁ SE. Markby ten papír vztekle strhl.

Jak se tedy dostal k tomu, že navštívil reverenda Pattin-sona, faráře z Lower Stovey? Předem ho upozornili, že je to učenec, který se hodí spíš do jiné doby. Typ člověka, jenž si šťastně žije mezi knihami a v neděli pořádá dvě bohoslužby. Patřil by na faru spíš v osmnáctém než ve dvacátém století. Přesto jak Markby brzy zjistil, Pattinson měl na své ovečky neochvějný názor a odmítl být i jen uvažovat o tom, že by se mezi nimi vyskytl nějaký surovec. Všichni muži měli rodiny a byli zcela bezúhonní. V tak malé vesnici každý každého znal. Kdyby mezi nimi žil násilnický psychopat, někdo by to věděl.

Marně ho Markby upozorňoval, že většinou to někdo ví, jen o tom mlčí. Vylíčil faráři, jaký měl útočník podle popisu hlas – chraplavý, nepřírozený, výstřední, „jakoby zvířecí, kdyby zvíře umělo mluvit“, pověděla jim jedna vesnická žena, třetí oběť. Podle Markbyho to naznačovalo, že útočník svůj hlas maskuje, a proč by to dělal, kdyby se nebál, že ho v té chvíli nebo i později někdo pozná?

Jenže farář byl neoblomný. Ať je ten útočník kdokoli, z Lower Stovey nepochází. Po staré honácké cestě chodí spousta lidí. Kromě turistů tamtudy míří tuláci, hippies, cikáni a další. Policie by se měla porozhlédnout mezi nimi.

Potom byla nahlášena další dvě znásilnění, v prvním případě šlo o vesničanku, v druhém o mladou cyklistku, která se zastavila v lese, aby vyslyšela volání přírody. Té první sebral Bramborový fantom perlovou klipsovou náušnici a té druhé měděný náramek.

A pak se po něm slehla zem. K žádným dalším pře-padením už nedošlo. Bramborový fantom se stal místní legendou a kromě vzpomínek jeho obětí a v myslích policistů, kterým bylo jasné, že ho už nedostanou, jako by vůbec neexistoval. Třeba měl farář Pattinson přece jen pravdu a byl to tulák, který si v lese vybudoval přechod-

ný domov, a jakmile ho policejní vyšetřování začalo rušit, přesunul se dál. Bramborový fantom zmizel stejně rychle jako se objevil.

Markby se zavrtěl na sedadle a vrátil se v myšlenkách zpátky do přítomnosti. Na trávě uviděl zaparkovaný policejní vůz, ale kolem nebyla živá duše. Vydali se policisté do lesa jako děti v pohádce *O perníkové chaloupce* a nedokázali najít cestu ven? Tady se však neozývaly žádné údery sekery, které by někoho zachránily. Pohyboval se tam lesní duch? prolétlo Markbymu hlavou. Nebo Bramborový fantom?

Vystoupil z auta a nohy se mu zabořily do měkké půdy. Ze stromů stále kapala voda po nedávném dešti. S čím dál silnější vrstvou bláta na botách se usilovně ploužil kupředu.

Když došel k bráně, uslyšel hlasy a z tmavého shluku borovic se vynořily tři postavy. Dvě měly na sobě uniformu, tu třetí, překvapivě celou v žluté, hyzdil vypouklý hrb na zádech, takže působila zdeformovaným dojmem.

Setkali se u brány. Nechal je projít a potom vytáhl služební průkaz. „Páni,“ pronesl jeden člen policejní hlídky užasle. „Poslali vás sem kvůli tomuhle, superintendantě?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Byl jsem zrovna ve vesnici a viděl vás, jak projíždíte kolem. Z mé strany jde pouze o zvědavost. Co tu máte?“

Uniformovaný muž nesl špatně zabalený balíček, ale ryba s hranolky to zjevně nebyla. Pohlédl dolů. „Kosti, pane.“ Opatrně poodhrnul papír.

Markby poznal zmuchlanou vojenskou mapu. Policista k němu napřáhl ruce se směsicí nahnědlých předmětů. Jedním z nich byla čelist. Markby měl co dělat, aby zachoval bezvýrazný obličej. Mohly to být kosti násilníka,

který jim kdysi unikl – nebo jedné z jeho obětí? Zvedla některá dívka hlavu, uviděla ho, a musela zemřít?

„Jsou hodně staré,“ prohodil. Ano, ležely tam nejmíň dvacet let nebo ještě déle. Pohlédl na mladíka ve žluté pláštěnce a zkusmo se zeptal: „To vy jste je našel, pane?“

„Ano,“ odpověděl mladík. „Spadl jsem ze svahu a byly tam.“

„To je doktor Morgan,“ vysvětlil druhý policista. „Jako lékař věděl, co to je. Porozhlédli jsme se po okolí, ale zatím jsme nic dalšího neobjevili.“

„Pošlu sem někoho, ať to prohledá líp.“ Markby krátce pohlédl k lesu. „Ale bude to obtížné.“

„Škoda že jste je nenechal, kde byly, pane,“ obrátil se druhý policista k mladému muži ve žluté pláštěnce. „Určitě jste nás zavedl na správné místo?“

„Ano, určitě,“ přisvědčil doktor Morgan nedůtklivě. „Sám jste viděl, kde jsem se skutálel z náspu. Nenechal jsem je tam, protože je něco mohlo odnést dřív, než byste se sem dostali. A zůstat jsem u nich nemohl. Už jsem vám řekl, že tam není signál a nikdy byste mě tam nenašli. Musel jsem přijít sem a počkat na vás.“

„No, asi byste měl jet s námi a podepsat výpověď,“ pronesl první policista. Vrhł mírně znepokojený pohled na Markbyho.

„Děkujeme vám, že jste ten nález ohlásil, doktore,“ pravil Markby zdvořile. „Asi vám to pokazilo výlet.“

„To nevádí,“ utrousil smířeně. „Stejně byl smolný od samého začátku.“

„Stoveyský les je nešťastné místo,“ pravil Markby a ostatní tři na něj překvapeně pohlédli.

Rozloučili se. Doktor Morgan si sundal žlutou pláštěnku, přičemž se ukázalo, že hrbol na jeho zádech tvořil batoh, který si teď sundal z ramen, a posadil se na zadní sedadlo policejního vozu. Alan se vrátil k vlastnímu autu, otevřel dveře, naklonil se dovnitř pro noviny a roz-

ložil archy na podlahu. Nebyl bůhví jak čistotný, ale nemělo smysl přidělovat si práci. Části bláta se zbavil tím, že si otřel podrážku o trs trávy, vzdychl a nasoukal se za volant.

Malý konvoj se kymácivě rozjel po hrbolaté cestě zpátky k vesnici. Když dorazili ke kostelu, Markby zatroubil, aby dal policistům vpředu na vědomí, že je opouští. Zastavil u hřbitovní brány a pozoroval policejní auto, dokud mu nezmizelo z očí.

3. K A P I T O L A

Ruth Astonová seděla nejistě na vratkých štaflích a zářivě zelenou péřovou prachovkou čistila pomník sira Rufuse Fitzroye.

Fitzroyův památník, jak ho letáček popisující historii kostela nazýval, působil dojmem, že byl ve své době nákladným sochařským dílem. V textu se však opakovaně psalo, že sochaři nepřálo štěstí a vytvořil tuto sochu za hubičku. Byl to Ital, který přijel do Británie v naději, že získá objednávky od bohatých zákazníků. Snížil se k tomu, že zkrášloval upravené zahrady vílami a satyry, a přitom jen tak mimochodem padla otázka, zda by neuměl udělat slušný pomník pro nějakého aristokrata. Výsledkem byla jedna z turistických atrakcí farního kostela v Lower Stovey. Pro návštěvníka se budova architektonicky nelišila od jiných kostelů z konce středověku. Původně byla v oknech vsazena barevná vitrážová skla, ale Cromwellovi vojáci je s nadšením puritánů vymlátili, sházeli z fasády sochy světců a zničili je. Zůstala jediná, na kterou nedosáhli, neznámý biskup vysoko na západním průčelí, kam se k němu nedostalo nic kromě kavek.

Ve viktoriánském období bylo upraveno kněžiště a odstraněna křtitelnice ze čtrnáctého století, kterou nahradila verze v novogotickém stylu. Také byly odstraněny kostelní lavice z osmnáctého století a místo nich umístěny jednoduché dubové, v nichž v současné době sedávalo na nedělních pobožnostech nanejvýš patnáct lidí. Místní vesničané i pozdější přistěhovalci nebyli nijak zvlášť

zbožní a majitelé víkendových domů trávili nedělní dopoledne nasáváním venkovské atmosféry v místní hospodě a odpoledne se připravovali na zpáteční cestu do Londýna.

Za těchto okolností už vesnice Lower Stovey neměla vlastního kněze ani nezajišťovala bohoslužby během pracovního týdne. Ačkoli technicky vzato patřila do péče otce Hollanda z Bamfordu, při měsíčním rozpisu služeb vzala zavděk kýmkoli, koho mohli v jiných farnostech přechodně postrádat.

Přesto měl tento kostel několik zajímavých rysů a Ruth, která si předsevzala, že ho čas od času zbaví prachu, je důvěrně znala.

Fitzroyův památník byl tvořen mramorovým profilem s parukou, který drželi ve vzduchu dva andělíčci. Sochař se rozhodl pro pohled ze strany, nejspíš aby vystihl větší charakteristických rysů zesnulého. Muž s úzkým obličejem, přivřenýma očima a orlím nosem byl pravděpodobně ve své době považován za pohledného. Věnování pod sochou vyjmenovávalo mnohé jeho přednosti – pozoruhodné úspěchy, značné znalosti – a také hluboký zármutek synovce, který po něm zdědil majetek. Vlevo od nápisu byla zčásti zahalená kostra zobrazující smrtku. Opírala se o kosu, stála na levé noze a pravou měla nenuceně ohnutou a opřenou o kostnaté prsty. Působila jako někdo, kdo je spokojený s dobře odvedenou prací. Vpravo od nápisu, zcela zahalená, truchlila ženská postava v klasickém rouchu a prstem ukazovala na portrét pro případ, že by nějaký přihlížející navzdory všemu nepochopil hlavní smysl.

Ruth se o Fitzroyův památník nezajímala. Případal jí démonický a samolibý. Nevěřila, že byl sir Rufus takový svatoušek, jakého z něj vytvořili, a pochybovala o synovcových motivech, kvůli nimž nechal celý monument vybudovat.

Ruth byla drobná žena s pršáčkem a zelenýma očima posazenýma daleko od sebe. Vlasy měla protkané šedí, ale protože byly vždy popelavě blondaté, vypadaly skoro stejně, jako když byla mladší. Byla pěkné dítě, půvabná mladá žena a i nyní, v sedmapadesáti letech, byla stále přitažlivá. V tuto chvíli měla na sobě džíny, praktické boty na nízkém podpatku a sepraný pletený svetr, který patřival jejímu zesnulému manželovi. Protože byl moc velký, manžety měla vyhrnuté a zbytek, třepotající se kolem její drobné postavy, jí podle vlastních slov poskytoval spoustu volnosti. Tento oděv používala na uklízení kostela.

Byla uvnitř sama a to se jí líbilo. Teď však za jejími zády na severní straně zaskřípaly dveře, ze hřbitova pronikl ptačí zpěv a ozvalo se ťukání hole. Okamžitě, aniž se musela obracet, věděla, kdo to je. Ze svého domu na protější straně silnice zahlédl její zaparkované auto a nikdy si nenechal ujít příležitost zaskočit na kus řeči. Ten rozhovor se pokaždé stočil stejným směrem, takže neměla důvod myslet si, že dnešek bude něčím výjimečný. Potlačila povzdech a čekala na nevyhnutelnou úvodní otázku.

„Nebojíte se nahoře na těch štaflích, paní Astonová?“

„Ne, děkuju, pane Twelvetreesi,“ odpověděla automaticky. Její oči upoutal malý našedlý flíček na omítnuté zdi vysoko nad hlavou Rufuse Fitzroye. Nemohla ho považovat za stín dřevěného trámu ani konzolové římsy. Snad tam neprosakuje vlhkost? Takových problémů byli zatím ušetřeni. Jestli to tak je, bude to muset oznámit otci Hollandovi.

„Ty štafle mi nepřípadají moc pevné. Měla byste si sem do kostela koupit nové.“ Nově příchozí na ně poklepal holí.

Bez šance, pomyslela si Ruth. Opravdu by neměla ten šedý flíček přehlížet. Někdo se na to bude muset podívat, ale ze schůdků tam nahoru nedosáhla a rozhodně neměla

chuť balancovat v takové výšce. Požádá Kevina Jonese, ať přiveze z farmy dlouhý žebřík, vyleze nahoru a prověří to. Kevin byl v takových záležitostech velice vstřícný.

„Už neprší. Ale byl to liják, co?“ Návštěvník trval na rozhovoru, ačkoli zjevně nebyla ochotná mu odpovídat.

„Byla jsem tady,“ zamumlala Ruth.

Změnil taktiku. „Pěkný mramor.“

Vzdala to. Ustala ve svém úsilí a slezla do poloviny štaflí k místu, kde mohla obrátit hlavu, aniž ztratila rovnováhu.

Stál tam William Twelvetrees, zvaný starý Billy Twelvetrees, protože měl ještě syna, mladého Billyho, který už ovšem ve vesnici nebydlel. Starý Billy byl širší než delší a mohutný jako tento kostel. I v osmdesáti měl hustou kštici bílých vlasů. Vzhledem k životu, kdy pracovní dny trávil na poli a večery v salonku u *Fitzroyova erbu*, měl větrem ošlehaný, brunátný obličej. Jedinými jeho neduhy byla bolavá kyčel, proto ta hůl, a občasné záchvaty anginy pectoris, které mu poskytovaly výmluvu nepokoušet se o žádnou namáhavou činnost, jakkoli minimální.

„Mně se moc nelíbí,“ namítla. „Připadá mi příliš zdobený a morbidní.“

„Tehdy uměli udělat pořádný pomník,“ zareptal Billy káravě.

„Jakpak se dneska máte, pane Twelvetreesi?“ zeptala se Ruth, která odmítala nechat se vtáhnout do diskuse o georgiánském pohřebním umění.

„Pořád mě píchá na plicích.“ Billy si poklepal na hrud'. Upřesňujících informací byla ušetřena, protože se ukázalo, že Billyho myšlenky se toulají jinde. „Viděla jste to policejní auto?“

Ruth na něj překvapeně hleděla. „Jaké?“

Ačkoli ho potěšilo, že to ještě neslyšela a on jí tu noinku sdělí první, jeho tón podbarvila nevrlost, jako by ta nečekaná událost neznámého původu narušila jeho denní

režim. „Asi před hodinou se tu zničehonic objevilo, prohnalo se kolem a ještě se nevrátilo. V téhle vesnici se má dodržovat rychlostní limit, policie nepolicie. Co tady vůbec pohledávají? Kouknul jsem se ven a viděl, že vaše auto není zaparkované před kostelem, takže jste ještě neodešla z domu.“ Dotkl se pokřiveným prstem strany nosu.

Ruth, učitelka angličtiny v důchodu, si podrážděně pomyslela, že samozřejmě nemohl vidět nic, co tam nebylo.

Starý Billy reptal dál.

„Mělo by se to ohlásit. Ten vůz se prohnal vesnicí jako ďábel. Proč ještě není zpátky?“

Ruth znepokojeně pohlédla ke kněžišti a zamumlala: „Možná byste tu takový výraz neměl používat, pane Twelvetreesi.“

Mávl rukou. „Podle mě jeli do lesa. Nechápu, co tam chtějí.“

„Víte to určitě?“ zeptala se Ruth ostře. Snažila se zbavit nevídaného pocitu, že se schyluje k něčemu zlému.

„Vede tu jen jedna silnice, ne?“ zavrčel. „Táhne se k lesu a tam končí. Čekal jsem na prahu, abych viděl, jestli pofrčí stejně rychle i zpátky, a kdyby ano, někam bych zavolal. Co je tam asi mohlo zdržet, paní Astonová?“ Pohlédl na ni. Jeho červený kulatý obličej se strništěm bílých vousů a krátkým tupým nosem působil groteskně jako oživlý chrlič z rukou středověkého kameníka.

Napřáhla ruku a chytila se hlavy andělíčka, aby neztratila rovnováhu.

„Není vám nic, paní Astonová? Nějak jste zbledla.“ Popošel blíž a zpod chundelatého bílého obočí na ni upřel pronikavá očka.

„Vůbec ne!“ Její hlas zněl podivně pisklavě. „Určitě se nestalo nic vážného.“ Horečně hledala vysvětlení. „Třeba někdo založil v lese požár. Lidi takové hlouposti dělají.“

„V tom případě by sem přijeli hasiči, ne policie.“

„Jestli půjdete zase ven,“ pravila s tichým odhodláním, „nakonec uvidíte, jak se policisté vracejí. Musí tudy projet. Třeba zastaví a poví vám, co se stalo, nebo se vás na něco zeptají.“

Na okamžik zadoufala, že ten trik zabral. Otočil se, jako by se chystal odejít, a Ruth si užuž pomyslela, že se ho zbavila. Jenže pak severní dveře znovu zaskřípaly a po dlážděné podlaze se rozšířil pruh slabého slunečního světla. Tmavá silueta orámovaná gotickým obloukem se pohnula a sešla po dvou sešlapaných schodech do kostela. Dveře za ní se zavřely.

Ruth mírně poskočilo srdce obavou, že nově příchozí bude jeden z policistů, které viděl Billy. Teď však poznala, že je to žena a nemá uniformu. Cizinka, což nebylo tak neobvyklé. Lidi si chodívali prohlédnout kostel. Byla vysoká, něco po třicítce, s rozčuchanými hustými hnědými vlasy. Není zrovna krásná, napadlo Ruth, ale je něčím pozoruhodná. Měla pravidelné rysy a nad pěknými, nejspíš oříškovými očima klenuté obočí. Oblečená byla v džínách a světležluté bavlněné košili.

„Neruším?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděla Ruth vděčně a slezla po posledních příčkách dolů. „Přišla jste si prohlédnout památníky?“

Návštěvnice vypadala překvapeně. „Nevěděla jsem, že tu nějaké máte. Jsou známé?“

„Ani ne, ale občas se o nich někdo zmíní. Já jsem Ruth Astonová. Starám se o zdejší kostel.“

Starý Billy si hlasitě odkašlal a poklepal holí o dlažební kámen.

„A tohle,“ dodala Ruth smířeně, „je pan Twelvetrees, který bydlí ve vesnici nejdéle ze všech.“

„To je pravda, bydlím,“ přitakal Billy.

„Jmenuju se Mitchellová, Meredith Mitchellová,“ představila se mladá žena. „Hledáme s partnerem dům. Právě jsme se byli podívat na bývalé faře.“

„Paní Astonová vám o ní může povědět všechno!“ prohlásil Billy.

Ruth do něj zabodla podrážděný pohled. „Co kdybyste se šel podívat, jestli se to auto nevrací?“ navrhla znovu. „Provedu zatím slečnu Mitchellovou po kostele.“

Billy byl rozpolcený mezi dvěma poutavými předměty zájmu, ale nakonec dal přednost policejnímu vozu před turistkou. „Dobře,“ zamumlal a ztěžka odkráčel.

Ruth vydechla úlevou. „Vždycky čeká, až mě uvidí, že sem jdu, a přijde prohodit pár slov. Asi se cítí osamělý, ale když si s ním povídáte pořád o tomtéž, začne se vám to zajídat.“

Pokynula k interiéru kostela. „To, že vám můžu o faře vyprávět, říkal proto, že jsem tam bydlela. Můj otec byl poslední zdejší farář. Teď vlastního kněze nemáme, poněvadž tu není moc věřících. Ale místní starousedlíci, jako je Billy Twelvetrees, ve mně stále vidí ‚farářovu dceru‘. Společně s přítelkyní Hester, která u mě bydlí, se staráme o kostel a na všechno dohlížíme. Mám pocit, že by to ode mě otec očekával.“ Ušklíbla se.

„Ještě jsme se ohledně domu nijak nerozhodli,“ vyhrkla Meredith rychle. „Jen jsme se na něj přijeli podívat.“

„Je ve špatném stavu, co?“ zeptala se Ruth soucitně. „Kdysi býval moc pěkný. Zahrada tedy určitě. Jenže Muriel Scottová není zahradnice a to její mizerné psisko všude hrabe. Viděla jste Rogera?“

„Ne, byl zavřený v komoře.“

„Pokud můžete, vyhněte se mu. Hrozně slintá. Promiňte, jestli vypadám jako šťoura, ale máte rodinu? Ptám se jen proto, že fara je velmi prostorná.“

„Nemáme děti. Souhlasím, pravděpodobně je moc velká. Přijeli jsme se na ni podívat s mým přítelem, ale ten se teď rozjel do lesa.“

Ruth na ni pohlédla s náhlým podezřením. „Proč?“ zeptala se napjatým hlasem.

Meredith se zatvářila trochu rozpačitě. „Viděli jsme, že tam předtím jel policejní vůz. Alan je taky policista. Chtěl se tam kouknout a zjistit, co se děje.“

Ruth sklesle vzdychla. „Ano, to policejní auto. Starý Billy ho taky zahlédl. Cestou zpátky ho uvidí úplně všichni.“ Otrásla se. „Tohle je Fitzroyův památník. Byl to můj předek z matčiny strany. Vlastně je tu Fitzroyovým věnováno několik památníků. Kdykoli sem přijdu, mám pocit, jako bych navštívila staré příbuzné. Přesto mi připadá, že mě tak úplně neschvalují. Ale proč by mi na tom mělo záležet, když to byla taková pochybná sebranka? Kostel je tak velký jen proto, že byl postavený za krvavé peníze.“

Návštěvnice povytáhla obočí. „Jak to?“

„To se jen tak říká,“ vysvětlila Ruth. „Hubert Fitzroy je věnoval na přebudování původně malého kostelíka do tak velkolepé podoby poté, co za podezřelých okolností zemřela jeho manželka Agnes. Vypadla z okna, ale šuškal se, že byla mrtvá už předtím, než ji shodili přes parapet. Úředníci museli ty klepy slyšet, ale Hubert byl králův věrný poddaný a život ženy tehdy neměl valnou cenu. Biskup sice dělal trochu poprask, protože Agnes byla jeho příbuzná, ale když mu Hubert slíbil tento kostel, ztichl. Jestli vás to zajímá, tak tamhle mají Hubert a Agnes hrobku. Nahoře jsou jejich sochy. Hubert je na rozdíl od Agnes zohyzděný. Často jsem přemýšlela proč.“

Ruth se odmlčela. Nemohla si pomoci. Představa policejního auta v lese ji připravila o veškeré další myšlenky a řeči o zloajném Hubertovi její duševní rozpoložení nijak nevylepšily.

Zkusila další trik. „Mimochodem tady žádné Upper Stovey není. Možná jste si toho všimla. Vesnice se nazývá ‚dolní‘, protože se nacházíme pod Stoveyským lesem. Aspoň tak si to lidi vykládají. Když jsem byla hodně malá, většinou tu rostly původní dřeviny. Pak někdy

v šedesátých letech se té oblasti ujal Úřad pro správu lesů a nechal tu vysázet jehličnany.“

„Hrála jste si tam jako malá? Muselo to být lákavé,“ vyzvídala Meredith.

Ruth zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem ten les neměla ráda. Jako školačku mě děsil, takže jsem tam chodila jen s matkou venčit psa a hledat zajímavé přírodniny k výzdobě kostela. Jiné děti z vesnice tam chodívaly, ale já se bála, abych tam nepotkala Zeleného muže.“

„Slyšela jsem o něm,“ přikývla Meredith. „Byl to duch lesa, vidíte?“ Trochu váhavě pohlédla na Ruth. „Nevypráví se tu o něm nějaká legenda?“

„Pojďte ven,“ navrhla Ruth najednou. „Ukážu vám něco na zdi pod okapy.“

Venku zatím vyšlo slunce a dělalo, co mohlo, aby vysušilo následky deště. Na neudržovaném hřbitově, zarostlém vysokou trávou a nálety, to byla těžká práce. Mezi drny a nesouměrnými hrboly starých hrobů vyrážely vysoké měsíčnice roční s listy v protáhlém srdcovitém tvaru a s purpurovým okvětím. Meredith prohodila, že stejnou rostlinu viděla hojně růst ve farní zahradě, a obě ženy se shodly na tom, že se odtamtud musela rozšířit a uchytit se na hřbitově. Z džungle plevelu a rostlin vyčnívaly nakloněné náhrobní kameny a pomníky porostlé lišejníkem. Anděl na nejbližším pilíři vypadal, že se každou chvíli převrátí, převážený nepoužitelnými kamennými křídly. Osamělá straka, která seděla na jeho kamenné hlavě, při jejich příchodu odlétla pryč.

„Jedna nosí zármutek,“ zarecitovala Ruth nahlas starou dětskou říkanku a téměř zoufale se rozhlédla, zda neuvídí druhou. A druhá radost? Ne, byla tam jen jedna.

Pokusila se na tu pověru zapomenout, a jak tak kráčely po cestě kolem kostela, začala se omlouvat za zanedbané okolí. „Kdysi platili starému Billymu, aby to tu udržoval, ale pak to kvůli své kyčli a angině pectoris dělat nemohl.“

Vypadá to hrozně. Už se tu nepohřbívá, i když předpokládám, že kdyby někdo ze starousedlíků, například Billy, vyjádřil přání být uložen tady, pokusili bychom se nějaké místo najít. Otec Holland vždy říká, že bychom měli respektovat přání člověka odpočívát mezi příbuznými.“

Zastavily se a Ruth ukázala vzhůru. „Vidíte nahoře ty chrliče?“

Meredith zvedla hlavu za jejím napřaženým prstem a uviděla v kameni vytesané nějaké mytické zvíře. „Myslíte toho draka?“

„Ano. Teď se podívejte doleva, podél okapové roury a mírně dolů.“

Meredith se zadívala na určené místo. „Ach,“ vydechla. „Je tam nějaký obličej, na stěně kostela přímo pod okapem.“

„To je on,“ pronesla Ruth vážně.

Zatímco mluvila, na vytesaný reliéf zasvítily sluneční paprsky a umožnily jim zřetelněji vidět prohnanou tvář vykukující ze změti listí.

„Někteří lidi,“ pokračovala Ruth, „si myslí, že je to keltský bůh Cernunnos, ale otec věřil, že je to součást mnohem starší tradice, ještě před Kelty, možná dokonce z doby neolitické. Jiné myšlenkové proudy ho spojují s obřady boha Dionýsa, tedy s jejich západoevropskou podobou. Můj otec o tom pochyboval. Tak či onak má ten les starodávný původ. Otcovy průzkumy ukázaly, že to bylo od nepaměti posvátné místo. Je tam nějaký násep, z velké části zarostlý, který můj otec považoval za obětiště. V jiných kostelích také bývá spousta ozdobných konzol a hlavic sloupů s hlavami z listoví, jak je můj otec rád nazýval, aby je od Zeleného muže odlišil. Byla to poměrně běžná výzdoba, v mnoha případech jen výplod fantazie. Ale původní Zelený muž, ať už to byl kdokoli, žil v lidském podvědomí dál. Lidi, kteří postavili tento kostel, kameníci a zedníci, v něj zcela jistě věřili. Věděli,

že tato budova představující novou víru zpochybňuje ty staré, a proto vytesali Zeleného muže právě sem, odkud vyhlížel na své panství, Stovevský les. V kostele je vždy tak trochu narušitel, ale jakmile vyjdeme do lesa, jsme tam narušitelé my.“

Ruth si všimla, že na ni návštěvnice hledí trochu překvapeně, a donutila se zasmát. „Promiňte, že jsem se tak rozpovídala, ale otce to mimořádně zajímalo, takže jsem na těch historkách vyrostla. Pochopitelně jim nevěřím. Jenže zdejší les má špatnou pověst. Za ta léta se tam udály ošklivé věci. Proto mě rozrušilo, když starý Billy říkal, že tam jelo policejní auto. Doufám, že to neznamená další ohavnost.“

To návštěvnici zaujalo a zdálo se, že se chystá zeptat na podrobnosti. Ruth se kousla do jazyka a pokárala se za svou upovídánost. Co ji vedlo k tomu, že mluvila o lese? Důvodem pravděpodobně bylo, že se od něj její myšlenky nikdy moc nevzdálily. Tvořily součást potlačovaných vzpomínek, které číhaly pod povrchem jako nestvůra v jezeře a vynořovaly se, když se to od nich nejméně očekávalo. Přesto měla štěstí. Její společníci zaujalo něco jiného, a místo aby položila obávanou otázku, pohlédla k silnici vedoucí k lesu.

„Policejní auto se vrací,“ oznámila. „A za nimi jede Alan.“

Obě ženy vykročily ke hřbitovní bráně. Ruth se snažila chovat přirozeně, nespěchat a netvářit se, že dychtí po informacích. Přesto nechci slyšet špatné zprávy, to bych nesnesla, pomyslela si zoufale.

Co bych dělala, kdyby...

Policejní auto projelo nevšimavě kolem. Vzadu seděl poměrně mladý muž po třicítce. Co provedl? napadlo Ruth. Druhé auto však zpomalilo a zastavilo. Vystoupil z něj vysoký, štíhlý, plavovlasý muž v pulovru a plátěných kalhotách. S úsměvem k nim zamířil.

Meredith je představila. „Ruth, tohle je Alan Markby. Tohle je paní Astonová, Alane. Stará se tu o kostel a její otec byl posledním místním farářem. Vyrostla na faře.“

Ruth se přistihla, že se červená. „Právě jsem ukazovala Meredith náš kostel. Obávám se, že jinak se tu toho moc neděje.“ Zhluboka se nadechla. Ten muž vypadal docela mile. Pová jí něco? „Co se stalo?“ zeptala se. „Myslím tam v lese.“

Pokrčil rameny a světlá ofina mu sklouzla do čela. Svým zevnějškem, štíhlými rysy a aristokratickým vystupováním se podobá starému siru Rufusovi, prolétlo Ruth hlavou.

„Nic, kvůli čemu byste se měla znepokojovat,“ odpověděl s vlídnou neústupností, kterou si Ruth spojovala s lidmi, z nichž vyzařovala přirozená autorita. Zjistila, že se jí ulevilo, a zároveň byla zklamaná. Takoví už jsou policisté. Jako doktoři a kněží střeží tajemství jiných lidí a dobrovolně se o ně nedělí. Měla si to uvědomit dřív. Zmocnily se jí rozpaky, protože věděla, že byla chyba se na to ptát.

Ale Meredith vedle ní žádné zábrany neměla a naléhala: „No tak, Alane. Umíráme touhou to vědět.“

„Chceš říct, že ty umíráš touhou,“ prohlásil bodře. „Nechte si to pro sebe. Nějaký turista, který se schoval před deštěm, našel staré kosti.“

Ruth mimoděk zalapala po dechu. „Kosti? Jaké?“

„Nebyla to kostra, jen pár úlomků. Musíme počkat, co z nich naši experti vyčtou.“

„To je hrozné. Chcete naznačit, že nejsou zvířecí?“ Situace se vyvíjela čím dál hůř. Ruth se domnívala, že se jí v obličeji zračí hrůza, která u běžného posluchače musí působit nepřiměřeně.

„To je nepravděpodobné,“ odpověděl. „Ano, jsou lidské. Ale jak už jsem říkal, jsou hodně staré a není jich mnoho. Pochybuju, že se dají snadno identifikovat. Přesto

to pochopitelně zkusíme.“ Zřejmě si konečně všiml její pobledlosti a otevřených úst. „Třeba jde o nějaký archeologický nález,“ dodal. „Takové věci se čas od času objeví, když je vyhrabe divoká zvěř.“

Ruth se vzpamatovala. „Hm, asi to tak bude. Je to... zajímavé.“

„Ruth mi vyprávěla o lese,“ sdělila mu Meredith. „Prý je hodně starý.“

Ruth si nebyla jistá, zda ji muž, kterého nazývala Alan, slyšel. Zdálo se, že se jeho myšlenky zatoulaly někam jinam. Chvilí na ně prázdně zíral, pak zamrkal a chvatně vyhrkl: „Jestli jsi tu skončila, Meredith, asi bychom se měli vrátit.“

„Ano, jistě,“ přisvědčila Meredith trochu překvapeně. „Děkuju vám za prohlídku, Ruth. Bylo to fascinující.“

„Není zač.“ Jakmile vykročili pryč, Ruth za nimi impulzivně zavolala: „Jestli budete mít cestu do Lower Stovey, abyste se ještě podívali na faru, zastavte se na čaj. Bydlím na konci Church Lane. Domu se říká Stará kovárna, protože kdysi se tam opravdu kovalo. Teď tam žiju s blízkou přítelkyní. Přijedte. Hester a já nemíváme moc hostů.“

Slíbili jí, že se ukážou. Pozorovala je, jak nastupují do auta a odjíždějí. Bylo to jako zlý sen. Jak se to po všech těch letech mohlo stát? Proč je požádala, aby ji přijeli navštívit? Aby se dozvěděla, co policie zjistila? Ten muž klevetit nebude, je policista. Ale ta žena, Meredith, by mohla. A ještě je tady Hester. Co na tu novinku řekne? Ruth byla sice požádána, aby si to nechala pro sebe, ale Hester to povědět musí.

Vpravo v hustém mladém tisu se něco pohnulo. Větvičky s tmavě zelenými jehličkami se zatřásly a rozeštopily. Objevil se v nich ověňčený obličej s malýma zlomyslnýma očima a tupým nosem. Ruth polekaně vykřikla.

Tvář zmizela. Keř se znovu zachvěl a z úkrytu se vynořil starý Billy Twelvetrees. Úplně na něj zapomněla, i když jí mělo dojít, že se nikam daleko nezatoulal.

„Slyšel jsem to,“ řekl. Jazykem si přešel přes oschlé rty a zamyslel se. „Kosti? Lidské kosti.“ Sípavě se nadechl a pohlédl na své pevné boty na pruhu trávy mezi dvěma hroby. „To je překvápko, co?“

„Kosti?“ odvážila se Meredith zeptat, jakmile se rozjeli zpátky k Bamfordu.

„Na venkově je jich spousta. Nemusí to nic znamenat.“

„Nevypadáš, že bys tomu věřil.“

Chováš se až příliš odměřeně, pomyslela si. Mě neoblafneš, Alane. Copak se tu děje?

„Zatím nemůžu říct, čemu věřím a čemu ne,“ podotkl upřímně. „Našel je mladý doktor, když šel po staré honácké cestě. Jak začalo pršet, zahrnul do lesa, spadl z náspu a ejhle! Před očima měl hromádku kostí, ve kterých rozpoznal lidské.“

Meredith o tom přemýšlela. „Zdálo se, že to Ruth rozrušilo.“

„Koho? Aha, paní Astonovou. Říkalas, že je to dcera starého Pattinsona? Možná jsem se jí měl zmínit, že jsem se před lety s jejím otcem setkal.“

Meredith na něj letmo pohlédla. „Promiň, jestli to vyznělo, že mi vadí, že jsi tu kdysi byl.“

Zavrtěl hlavou. „Měl jsem tě na to připravit. Ohledně té bývalé fary máš pravdu. Nechápu, proč jsem chtěl, abys ji viděla. Mělo mi dojít, že je velká, až moc velká.“

„Zajedu znovu do reality,“ navrhla Meredith. „Určitě mají v nabídce i jiné nemovitosti.“ Opřela se o sedadlo pro spolujezdce. „Když jsi byl v té vesnici posledně, prohlédl sis kostel?“

„Je v něm něco zajímavého?“

„Docela ano. Na vnější zdi je vytesaná podobizna Zeleného muže. Právě na něj jsme se dívaly, když ses vrátil. Rutin otec se o tu legendu velmi zajímal.“

„V okolí je jedna farma,“ pronesl Alan najednou. „Jmenuje se U Zeleného mužička. Stojí kousek od lesa. Tehdy jsem se tam zastavil. Legenda o Zeleném muži s tím názvem určitě souvisí.“

Nechali to téma být, Meredith s částečným odhodláním navštívit místní knihovnu a vyhledat si nějaké informace o Zeleném muži a Markby s myšlenkami na něco úplně jiného než na starodávné mýty.

4. KAPITOLA

Z kostela to nebylo do Rutina domu daleko. Ušla by tu vzdálenost pěšky a ani k převezení vlastního vysavače, s nímž vyčistila koberec v sakristii, auto nepotřebovala. Mírně se ušklíbala, když se snažila strčit ten neskladný starý krám na zadní sedadlo. To byl tedy koberec! To jméno si skoro ani nezasloužil. Tvořila ho jen základní osnova s náznaky modré a červené vlny, prozrazující zmizelý vzor. Ležel tam už za jejího otce a pravděpodobně i jeho předchůdce. Nebylo pravděpodobné, že ho někdy někdo nahradí. Možná by ho s Hester měly prostě srolovat a spálit.

Přesto věděla, že to neudělají. Koberec v sakristii pro ni symbolizoval vesnici Lower Stovey a její odolnost vůči změnám. Některým lidem se líbí, když uvíznou v časové diskontinuitě. Ruth však taková nebyla a považovala tento stav za odmítání osvěty a naděje. Zdejší obyvatelé se den po dni, daleko od záchrany, ochuzovali čím dál víc, až jim nezbylo nic, co by mělo skutečný smysl. Možná se z nich stane komunita jako Brigadoon, která ožívá jen jednou za sto let.

Někdy, když ji přepadla filozofická nálada, přemýšlela, jestli vůbec existují, nebo se jim to jen zdá jako v příběhu o čínském mudrci a motýlovi, který jí otec vyprávěl, když byla malá. Jsem člověk snící o tom, že je motýl, nebo motýl snící o tom, že je člověk? Ruth ovšem věděla, že je skutečná a vesnice Lower Stovey také. Osada tu vznikla dřív než les. A nic, co bylo příčinou takových muk, nemohlo nebýt realitou.

Krokem projela krátký úsek k zatáčce a tam zabočila ke Staré kovárně. Zastavila, vystoupila, vytáhla vysavač a nechala ho stát na cestě jako osamělou stráž, dokud neuklidí auto. Měla v úmyslu odnést přístroj dovnitř, ale jakmile zavřela vrata garáže a dovedla ho až k zadnímu vchodu, nechala ho tam, došla k opačnému konci upravené zahrady a zadívala se přes plot na vzdálený Stoveyský les. Přistihla se, že to dělá velmi často. Ten les ji úplně fascinoval. Cítila, jak ji přitahuje. V deštivých dnech, jako byly tyto, vypadal, že je o něco blíže. Jeho tmavý obrys se nořil mírně do dolíku. Je jako jímka, pomyslela si Ruth, do níž se stéká všechno zlé, nechutné a hanebné.

Zem pod jejíma nohama byla vlhká a tráva se jí vodnatými prsty zachytávala kolem kotníků. Všechno bylo svěže umyté a po nedávném dusivém horku se ochladilo. I vzduch voněl jinak. Vlhkou hlínou. Mokřým plesnivým listím. Vůní hřbitova. Pachem hrobů.

„Ruth? Co tu děláš?“

Při zvuku hlasu nadskočila a provinile se obrátila. Dnes ji neustále překvapoval někdo ukrytý v zeleni. Hester se vynořila z protější strany živého plotu z ptačího zobu, kde pracovala, aniž ji Ruth viděla. Náruč měla plnou červených rebarborových stonků a obrovské tmavězelené listí působilo jako groteskní kytice.

„Sklidila jsem ji, protože je hrozně přerostlá. Po tom dešti dozraje zítra další. Napadlo mě, že udělám rebarborový džem se zázvorem. Ale z téhle hromady ne. Z té upeču moučník.“

Ruth se ulevilo, když to slyšela. Měly víc všelijakých marmelád, než mohly sníst. Jejich výroba byla jednou z věcí, jimiž Hester projevovala vděčnost, že tu může s Ruth bydlet. Přátelily se dlouho. Jako mladé spolu studovaly, do noci diskutovaly o dílech obtížně pochopitelných spisovatelů, probíraly univerzitní klepy a plánovaly skvělou budoucnost. A takhle jsme dopadly, pomyslela

si Ruth. Samy dvě, uvízlé v těchhle končinách, za sebou učitelskou kariéru a před sebou co?

Vskutku, co? Než Billy Twelvetrees přinesl tu novou zneklidňující informaci, řekla by, že je nečeká nic kromě jednotvárného důchodu. Doposud si ho oživovaly příležitostnými vyjíždkami do Oxfordu, kde vzpomínaly na staré časy, nebo do Cheltenhamu na dostihy. Chovaly se tam jen jako velmi umírněné hazardní hráčky, opravdu sázely jen drobné částky, ale rády se dívaly na koně a mísily se s davy irských návštěvníků, kteří se na jarní festival jen hrnuli. Vzrušující ruch byl nakažlivý. Do Londýna si vyrazily jen málokdy. Silnice byly přeplněné dopravním ruchem a výfukovými plyny a po chodnících spěchaly zástupy nervózních chodců s bledými obličejí a prázdnými očima. Radost ze setkávání s druhými byla tatam. Jestli si Londýňané něco uvědomovali, byl to časový tlak. Ruth a Hester dosáhly ve svém životě období, kdy už nemusely nazývat čas svým pánem.

Nežily s Hester vždy v jednom domě, ale během zaměstnání stále udržovaly kontakt. Hester zůstala svobodná a Ruth se vdala pozdě. Právě smrt jejího manžela přivedla Hester do Lower Stovey, zprvu jen proto, aby pobyla několik týdnů a dělala své přítelkyni společnost. Stalo se to během léta. Hester tou dobou ještě učila a ve škole měli prázdniny. Přesto toužila odejít do předčasného důchodu. Už toho měla dost. Tak bylo nějakým způsobem odsouhlaseno, že až se Hester do školy vrátí, dá výpověď a po skončení semestru se přestěhuje do Lower Stovey na blíže neurčené časové období, dokud se nerozhodne, co dál. To rozhodování dopadlo tak, že našla ve Staré kovárně trvalé útočiště.

Občas s nervózním zachichotáním říkala: „Vážně je na čase, Ruth, abys mě odsud vyhodila!“

Přitom jí z očí číšel strach. Ruth věděla, že Hester chce pouze ujištění, a vždy jí ho poskytla.

„Nesmysl, co bych si tu bez tebe počala?“

V Hesteřině nevýrazném, větrem ošlehaném obličejí se objevila úleva a ještě ten večer uvařila místo poděkování nějaké složité jídlo. Byla vynikající kuchařka. Ruth, kterou práce v kuchyni moc nepřitahovala, koláče vytahovala z trouby placaté jako sušenky a k ukrojení svého těsta potřebovala ostrý nůž, to oceňovala. Jenže Hester nikdy nevěděla, kdy přestat. Francouzské omáčky a pikantní kari, po kterých následovaly smetanové moučníky nebo sněhové pusinky, byly sice vynikající, ale Ruth někdy zatoužila po obyčejném páрку s bramborovou kaší nebo po starých dobrých fazolích na topince.

„Koláč s drobenkou si dám ráda,“ přisvědčila nyní.

Hester se rozzářila. „V tom případě se do něj hned pusť. Jen odříznu listy a hodím je na kompost. Víš, že jsou jedovaté?“ Zatřásla rebarborovými stonky zakončenými zeleným deštníkem.

„Vážně?“

„Stonky ne, jen listy. Ty se jíst nesmějí.“

„Koho by to taky napadlo?“ zeptala se Ruth logicky.

„Překvapilo by tě, čeho všeho jsou lidi schopní,“ opáčila Hester pochmurným hlasem. „Vzpomínáš si na tu hroznou hádku, k níž došlo před několika lety na zahrádkářské výstavě, když někdo přihlásil rebarboru mezi ovoce a někdo jiný to zpochybnil s tím, že je to zelenina? Kdo to jen byl, ten první člověk? Vlastně mám dojem, že to byla Evie z hospody. Tvrdila, jak by to mohla být zelenina, když ji jíme v moučníku? Myslím, že ten problém vyřešili tak, že nakonec umístili rebarboru do samostatné kategorie.“

Ruth se usmála. Bylo milé mít Hester nablízku, a to nejen proto, že se mohla vyhnout kuchařským povinnostem. Dělili se o provozní náklady na domácnost a auto, což bylo obojí užitečné. Kromě toho si mohly večer příjemně popovídat, jak už to u starých přátel bývá. Ruth

měla Hester ráda, a ačkoli jí jejich vztah připomínal dobu, na kterou se snažila zapomenout, dlužila jí tolik, že to nikdy nemohla splatit. V závěti jí odkázala Starou kovárnu pro případ, že by zemřela jako první. Připadalo jí to spravedlivé a stejně nikoho jiného neměla, ne? Nikoho, komu by něco odkázala.

„Kam se to díváš?“ zeptala se Hester a přistoupila k ní ve svých praktických botách. Kolem kotníků jí plandaly volné manšestrové kalhoty, zespona navlhlé.

„Na Stoveyský les.“

Chvilí bylo ticho a pak se Hester zastřeným hlasem zeptala: „Proč?“

„Do kostela přišel starý Billy Twelvetrees a říkal, že tam jela policie. Prý se tam našly nějaké kosti.“

„Zvířecí,“ dodala Hester.

„Ne, lidské.“

„Starý Billy se plete.“

Ruth zavrtěla hlavou. „Mluvila jsem s jedním policistou a jeho přítelkyní, kteří si přijeli prohlédnout bývalou faru. Ta žena si prohlížela kostel a později se k nám připojil její přítel a řekl nám, že se našly lidské kosti. Starý Billy ho bohužel slyšel.“

Hester k ní popošla blíž a zaníceně prohlásila: „Budou pradávné. Víš, jak je ta honácká cesta stará. Vede napříč lesem. Zvířata tam vyhrabala středověký hrob nějakého sedláka nebo starého cikána, uvidíš.“

Ruth se k ní obrátila a znovu se usmála. „Ano, Hester, nejspíš máš pravdu. Jen jsem se na chvíli neubráníla myšlence, jestli náhodou nenašli Simona.“

Hleděly jedna na druhou. Pak se Hester vzpamatovala a utrousila: „Nesmysl.“

„Musí přece někde být, ne?“ opáčila Ruth.

„V tom zatraceném Stoveyském lese jistě ne!“

Podobnou výměnu názorů už vedly dřív. Ruth toho nechala, ne že by přiznávala, že Hester může mít pravdu,

ale protože věděla, že ji má ona, a nepotřebovala, aby s ní Hester nebo kdokoli jiný souhlasil.

Vykročily zpátky k domu. Ruth pustila Hester do kuchyně jako první a pozorovala ji, jak na rebarborové stonky pouští vodu z kohoutku.

„Člověk by řekl, že po tom dešti už ani nepotřebují oplachovat,“ prohodila Hester ve snaze odvést rozhovor od ponurého nálezu.

Jenže k tomu, aby to Ruth pustila z hlavy, by bylo zapotřebí mnohem víc. Při pomýšlení na Billyho Twelvetreese navrhla: „Jestli ze zbytku rebarbory uděláš džem, co kdybys nějaký dala Dilys nebo ho donesla přímo starému Billymu, až půjdeš kolem? Ten stařík by si na něm určitě pochutnal.“

Byl to impulzivní návrh, který v ní vyvolal pocit, že se snaží starého muže nějakým způsobem podplatit. To byla hloupost. Nebo ne?

„Panebože,“ vyhrkla a zakryla si rukama obličej.

„No tak!“ Hester k ní přistoupila, aby ji utěšila, a rozpačitě ji poplácávala mokkýma rukama. „Pravděpodobnost, že jsou ty kosti *jeho*, je jedna ku milionu. Nevíš – nikdo neví –, kde ten chlap je.“

„Vždycky jsem věděla, kde je,“ vzlykla Ruth a sňala si ruce z obličeje. „Je celou dobu ve Stoveyském lese a čeká, až ho najdeme. Teď ho někdo našel. Uvidíš.“

Objev kostí znamenal, že Ruth musela něco udělat. Něco, co měla sprovdit ze světa už před lety. Nechala Hester, aby spokojeně proměnila rebarboru v drobenkový koláč k obědu, jejich hlavnímu dennímu jídlu. Vklouzla do své ložnice a z kouta šatní skříně vytáhla nevelkou truhličku z růžového dřeva.

Byla to pěkná věcička, kterou používali cestující ve viktoriánském období, původně s různými přihrádkami

na nepostradatelné mastičky, všeléky a další zdravotnické nezbytnosti té doby. Patřila jejímu otci a předpokládala, že to on vyňal vnitřní přihrádky a nechal pouze vnější schránku, kterou používal na shromažďování písemností. Ukládal si do ní účty a stvrzenky týkající se kostela. Ruth ji položila na postel a vytáhla klíč, který si schovávala pod vázou na krbové římse. Odemkla ji a zatáhla za mosaznou rukojeť uprostřed víka. Do nosu jí stoupla důvěrně známá slabá vůně růží doplněná o připomínky původního účelu, pach čichací soli, těžký nasládlý odér, který podle ní mohl být opiovou tinkturou, sladký levandulový olej, pronikavá máta peprná a exotický náznak hřebíčkového oleje. Uvnitř byly stále uložené mírně zažloutlé a ohmatané papíry a obálky.

Ruth je vytáhla a rozložila na přikrývku. Pohled na rukopis, jímž byla naškrábána slova *Slečna Ruth Pattinsonová*, způsobil, že se jí sevřel žaludek. Necítila zármutek, ten odezněl už dávno. Dokonce i hněv pomínil. Snaha udržovat emoce stále při životě byla příliš vysilující. Byl to tedy stud? Nebo pouze něco tak obyčejného jako rozpaky? Rozpaky nikdy nepodceňuj, pomyslela si smutně. Kvůli nim bylo spácháno – nebo nespácháno – víc činů než z mnohem uznávanějších důvodů.

Její prsty se samy od sebe pohnuly, zvedly nejbližší obálku a vytáhly zevnitř dopis. Bolest v jejích útrokách se ještě vystupňovala. Jak dychtivě otvírala tu obálku poprvé, před všemi těmi lety! Jak zoufale si toužila přečíst její obsah, vyložit si každé slovo jako vyznání lásky a oddanosti a věřit nenuceným ujištěním, že ona je ta jediná, o kterou má pisatel zájem. V duchu pak přirovnávala tento chabý literární pokus k nejúžasnějším milostným dopisům historie.

„Byla jsem taková husa!“ zašeptala.

Přesto nebyla hloupá, dokonce ani tehdy. Byla jen naivní, zamilovaná a tolik něco chtěla, až si namluvila, že je

to skutečné. Teď už dávno chápala, čím ta slova ve skutečnosti byla – impulzivním vyznáním vyvolaným hormonem, nikoli láskou. Tvrzením mladíka, který v hloubi duše stále zůstal chlapcem, toužil proniknout do mužského světa, ale nebyl ochoten vzdát se svobody a přijmout zodpovědnost, kterou s sebou svět dospělých přináší. Kromě toho měl narušenou osobnost, byl sobecký a rozmazlený.

V životě poznáš lidi, kteří buď berou, anebo dávají, řekla jí kdysi matka. Zesnulá paní Pattinsonová se vyjadřovala možná trochu cynicky, za což zřejmě mohla dlouhá léta života s manželem, který jako by pocházel z jiného světa a vždy se snažil na svém pochybném stádu oveček vidět jen to nejlepší. Ruth věděla, že v tomto ohledu měla matka pravdu. Ruth dávala... a on pouze bral.

Vložila dopis zpátky do obálky a přiložila ji k ostatním. Nemohla je spálit v domě, protože co kdyby Hester vešla dovnitř a přistihla ji při tom? Sice by to pochopila, ale Ruth nechtěla, aby to Hester věděla. Spálí je tedy na zahradě. Země je tam mokrá, ale to nevádí, k těm několika papírům stačí přiložit jedinou sirku.

Proběhla kolem kuchyně. Zevnitř se ozývalo tukaní vařečky do mísy a broukání, jak si Hester sama pro sebe prozpěvovala. Ruth vyšla hlavním vchodem, oběhla stranu domu a pospíchala po zahradní pěšině, jako by byla lupič na vlastním pozemku. Za živým plotem z ptačího zobu se pustila do práce. Nebylo to tak snadné, jak se původně domnívala. Když přiložila zápalku k obálce a jejímu obsahu, pouze očoudila roh, pak papír zhnědl a plamínek zhasl. Musela každý dopis vyjmout z obálky. První arch, který se pokusila zapálit, vzlétl k jejímu zděšení do vzduchu, a zatímco letěl k domu, stále hořel.

„Hrome!“ ulevila si Ruth nahlas.

Každý list musela oddělit a zmuchlat do kuličky. Nakupila je na sebe a konečně se jí podařilo hromádku zapá-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.